

Szalézi Értesítő

2019/2

MEGTALÁLTÁK
ÉS AZONOSÍTOTTÁK
BOLDOG SÁNDOR ISTVÁN
EREKLYÉIT

Lelkiség
ELŐKÉSZÜLET
AZ EUCHARISZTIKUS
KONGRESSZUSRA 5.

Formáció
SIVADÓ BALÁZS
LEVELE RÓMÁBÓL

Lelkigyakorlat
SZALÉZI CSALÁD
AZ EMMAUSZI ÚTON

Megtalálták és azonosították Boldog Sándor István ereklyéit

A Don Bosco Szaléziak Szent Istvánról elnevezett Magyar Tartománya nagy örömmel jelenti be, hogy hosszas előkészület és kutatómunka eredményeként sikeresen exhumálták és azonosították Boldog Sándor István (1914–1953), vértanú szalézi testvér ereklyéit.

Sándor István szalézi testvért 1953-ban koncepciós perben halálra ítélte, majd kivégzése után jeltelen sírba temette a kommunista diktatúra. Földi maradványainak holtilétét már a 2013-as boldoggáavatási szertartás előtt szerette volna a Szalézi Társaság fellelni, ezért levéltári kutatást kezdeményezett. A munkát B. Varga Judit történész végezte. Kutatási eredményei nagyban előkészítették a mostani feltárást.

A gyakorlati előkészítő munka több mint egy éve kezdődött dr. Susa Éva igazságügyi főtanácsos vezetése és szakmai felügyelete alatt. Korabeli dokumentumok, szakmai tapasztalatok és logikai következtetések alapján alapos gyanú és komoly remény mutatkozott arra, hogy a Vértanú földi maradványait, kivégzett sorstársaival együtt, a Rákoskeresztúri Új köztemető 301-es parcellája 2. sorának 37-es számú sírjában kell keresni.

2018. november 12-én felkért szakértők jelenlétében megtörtént a sír feltárása és abból a várakozásnak megfelelően hat személy majdnem teljes csontmaradványa került elő.

A csontmaradványok antropológiai vizsgálata a Nemzeti Szakértői és Kutató Központ, Bűnügyi Igazságügyi Szakértői Igazgatóság, Genetikai Szakértői Intézet, Referencia-minta Vizsgáló Osztály antropológiai laboratóriumában történt meg. A Dudás Eszter igazságügyi antropológus szakértő által elvégzett vizsgálathoz a Vértanú, valamint férfi édes testvére által egykor lezárt borítékok, illetve a rajtuk elhelyezett bélyegek szolgáltak referenciaként a DNS szintű sikeres azonosításhoz.

Mindezen munkálatok és vizsgálatok megbízható szakmai alapon történő elvégzése után örömmel jelenthetjük, hogy mind igazságügyi, mind kriminalisztikai jelentőségű, hogy a fellelt hat személy közül sikerült azonosítani néhai Boldog Sándor István szalézi testvér, vértanút!

A Szalézi Család hálás köszönetét fejezi ki mindenkinek, akik az előkészítési és azonosítási folyamatokban részt vettek. Különösen is kiemelve a Nemzeti Emlékezet Bizottsága, a Nemzeti Örökség Intézete és a Nemzeti Szakértői és Kutató Központ partneri részvételét, illetve vezetőik nagylelkű és professzionális közreműködését, mellyel a szakmai munkát lehetővé tették!

A Boldog ereklyéinek további sorsáról és oltárra emeléséről az Apostoli Szentszék útmutatásai alapján később közlünk részleteket. A 2013. őszi budapesti boldoggá avatás után a világ 136 országában működő szaléziak sokszor fordultak már a magyar tartományhoz és kérték a boldog ereklyéit, hogy az egyházi hagyományok szerint ezzel is kifejezzék eleven tiszteletét. Eddig nem tudtunk ezeknek az igényeknek megfelelni, bízunk abban, hogy ezt hamarosan pótolhatjuk.

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

Búcsúzunk

A Magyar Szalézi Tartomány mély megrendüléssel, de Isten akarátában megnyugodva tudatja, hogy Havasi József atya, korábbi tartományfőnök 2019. június 5-én a koraesti órákban, életének 91., szerzetesi életének 72., áldozópapságának 59. évében a Budai Irgalmasrendi Kórházban visszaadta lelkét Teremtőjének.

Feltételezem, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki mélységesen megdöbbsen, amikor meghallotta a gyász hírt. Igen, benne járt a korban, betegeskedett is, de annyira itt volt, jelen volt közöttünk, annyira bizakodó volt és élő, hogy váratlanul ért a tény, hogy elment. Egy szeretett, közeli hozzátartozónk távozott. Hiányozni fog! Már hiányzik...

Nagy és nemes lélek volt, őszinte, hiteles ember, mindig lelkes, örök optimista, alázatos és derűs szalézi, boldog pap, meggyőző példakép.

Nehéz volna röviden és tömören leírni mindazt, amit tett, amit vele átélünk, felidézni a sok emléket, ami a nevének hallatán előbukkan a feledés homályából. Nem is próbálom meg. Álljon itt helyette egészen röviden gazdag életútja:

Havasi József 1929. március 14-én született egy rákosszentmihályi hatgyermekes családban. Mindig pap szeretett volna

lenni, de a szüleinek nem volt pénze a taníttatására, ezért a szerzetesrendeknél érdeklődött. Mint cserkész találkozott először a szaléziakkal, később bekerült a Clarisseumba, 1943-ban lett jelölt, de mivel polgáriba járt, Nyergesújfalura küldték, ahol felkészült a különbözőzeti vizsgára, majd 1946-ban megkezdte Mezőnyáradon a noviciátust. Első szerzetesi fogadalmát 1947. augusztus 16-án tette le, örökfogadalmát pedig 1951. december 8-án, titokban, zárt ajtók mögött a Clarisseumban. A tanúk közül az egyik Boldog Sándor István volt.

Miután 1950-ben a szerzetesrendek működését betiltották, még két évig tanulhatott a váci szemináriumban, de onnan is eltávolították. Dolgoznia kellett. Előbb a metró építésénél talált munkát, majd négy évig gyári munkás volt. Közben diplomát szerzett magyar szakon az akkori tanárképző főiskolán. Végül 1956-ban sikerült külföldre távoznia. Olaszországban fejezte be a tanulmányait, Montortonban, Pádua mellett. 1960. február 11-én szentelték pappá Torinóban.

Szentelése után visszakerült Páduába, majd az előjárók egy közeli városba, Estébe küldték, az ottani liceumba. Mivel semmi remény nem volt, hogy haza kerülhet, jelentkezett misszióba a Fülöp-szigetekre, de az akkori egyetemes kate-

kista, a magyar Antal János meggyőzte, hogy maradnia kell. Magyarországhoz közel, Bécsbe küldték, ahol harminc éven át, egészen a hazatéréséig egy nagy középiskolai kollégiumban dolgozott, amely később főiskolai kollégiummá alakult. Tartományi ekonómus is volt.

A 70-es évek közepén Bécsben fölvette a kapcsolatot az odalátogató magyar szaléziakkal, majd később, amikor már maga is hazajöhetett, meglátogatta őket, segítette, ahogy csak tudta, vallásos könyveket, szalézi műveket, lapokat, újságokat juttatott nekik.

1990-ben Don Egidio Viganò rendfőnök, Don Bosco hetedik utóda visszaküldte Magyarországra. 1991. január 31-én vette át a tartomány vezetését. A Magyar Szalézi Tartomány újraindulása, újraszervezése és ismételt felvirágoztatása az ő nevéhez fűződik. Lelkesedésével, agilitásával a semmiből előteremtette a működéshez szükséges feltételeket. A tartományfőnöki feladatokat három mandátumon keresztül, azaz tizennyolc évig látta el, ami ritkaságnak számít. Az egész szalézi világ ismerte: „*Un grande salesiano!*” („Egy nagy szalézi!”) – írták róla. Ő volt az élő magyar szalézi történelem. 2008. november 8-án adta át a vezetést utódának, de utána sem pihent.

2013-ban Áder János köztársasági elnök a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjé adományozta Havasi József szalézi atyának a szalézi rend újraindításáért Magyarországon és a Magyar Szalézi Tartomány újjáépítéséért végzett munkája elismeréseként.

Havasi atya soha nem mulasztotta el hangoztatni, hogy papi élete minden napjára szívesen emlékezik vissza. Mindig dolgozott, soha nem volt ideje unatkozni, az újpest-megyeri közösség aktív tagjaként élete végéig részt vállalt a tartomány munkájában.

Most már megpihenhet.

Most már ott van az Úr mellett, Don Boscóval és Sándor Istvánnal együtt tekintenek le ránk és már onnan egyengetik a kis Magyar Szalézi Tartomány jövőjét. Adjunk hálát, hogy ismerhettük és mondjunk érte egy imát!

Lengyel Erzsébet SC
szerkesztő

A Szalézi Értesítő következő száma szeptemberben jelenik meg.

A Szentlélek még mindig tevékeny

Xavéri Szent Ferenc és Don Bosco, a tegnap és a ma két nagy missziós szentje

Nemrég Goában jártam, Indiában, és megcsodálhattam, ahogy a pompás tengerparti homok és a pálmafák mögött gyönyörű, XVI–XVII. századi templomok és katedrálisok bukannak elő. Az egyik ilyen bazilika a Bom Jesu (Jó Jézus), amely fontos zarándokhely, elsősorban a keresztények számára, de ugyanakkor más vallások hívői is ellátogatnak ide, mivel itt találhatóak Xavéri Szent Ferencnek, a Távol-Kelet nagy misszionáriusának és a jezsuiták rendjét alapító Szent Ignác tanítványának ereklyéi. Bár Xavéri Szent Ferenc Dél-Kína partjainál hunyt el 1552-ben, földi maradványai mégis itt nyugszanak most ebben a gyönyörű bazilikában, közvetlenül az Assisi Szent Ferenc pártfogásába ajánlott katedrális mellett. A mostani nyugvóhelyéül szolgáló bazilikát 1594. és 1605. között építették. Xavéri Szent Ferencet 1622-ben avatták szentté, és szentségének egyik tanúságtétele maga a romolhatatlan teste volt.

Megtiszteltetés volt számomra, hogy szalézi testvéreim és világi hívők részvételével szentmisét celebrálhattam a szentéletű misszionárius sírjánál. A szentmisét Don Bosco tiszteletére mutattam be, hogy kérje Szent Ferenc közbenjárását értünk.

De vajon miért is tettem ezt?

Xavéri Szent Ferenc valószínűleg a történelem legnagyobb misszionáriusa volt. Mindössze 46 évet élt, de tíz év alatt hihetetlen misszionáriusi munkát végzett. Itt, Goában nagyon „Don Boscó-i” módon kezdte meg apostolkodását: börtönökkel és gyerekekkel. Az utcákon és a tereken sétált, és hívta a gyerekeket, hogy jöjjenek be a templomba. Ott könnyű és vidám dalokkal tanította nekik a katekizmust, amelyeket maga szerzett.

Kétségtelen, hogy az Egyház történetében Don Bosco is hasonlóan nagy misszionáriusnak számít. Ezért maga a szentmise végtelenül egyszerű volt, gyönyörű és megindító. Xavéri Szent Fe-

renc és Don Bosco közbenjárásával az Úrnak ajánlottam a szalézi missziókat mindenhol a világban, és rábízтам minden erőfeszítésünket, amit a fiatalokért teszünk, különösképpen a szegény fiatalokért.

„A fiaim és a leányaim fognak menni helyettem”

Nos, miért is hívom Don Boscót nagy misszionáriusnak, amikor ő személyesen soha nem volt *ad gentes* misszionárius? Don Bosco égett a vágytól, hogy Krisztus szeretetének örömhírét misszionáriusként hirdesse a népeknek, ahogy leveleiben többször is kifejtette, de a fiai és leányai lesznek majd azok, akik helyette menni fognak.

Az az igazság, hogy Don Bosco ezt a a missziók utáni erős vágyakozását átruházta a rendjére, beleplántálta annak lelkiségébe.

Ha Don Bosco nagy misszionáriusi szívéről beszélünk, elég, ha figyelembe veszünk néhány egyszerű adatot: amikor 1888. január 31-én meghalt, a szalézi rend összesen 754 főt számlált; és Don Bosco már ekkor 153 szerzetest, rendjének 20%-át Dél-Amerikába küldte missziós küldetéssel. Mi ez, ha nem igazi missziós szenvedély!

Goában, ebben a régi templomban hálát adtam az Úr missziós művéért, a misszionárius lét csodájáért. A Szentlélek vezette és kísérte Ázsia evangelizációját az első ferencesek, domonkosok és jezsuita misszionáriusok munkájától kezdve, éppúgy, ahogy Don Bosco fiait és leányait is vezette. Indiában ma már 2786 szalézi szerzetes van, és több ezer további nővérünk különféle kongregációkban (a Segítő Szűz Mária Leányai, a Mária Keresztények Segítsége Missziós Nővérek, a Szeplőtelen és Segítő Szűz Mária Katekista Nővérei stb.) Ezek mind a Szentlélek hatalmas művének megnyilvánulásai.

Goa fehérlő partjainál Don Bosco ünnepének antifónája járt a fejekben: „Az Úr tudást és bölcsességet adott neki, és olyan nagy szívet, mint a tenger partján lévő homok.”

A gyönyörű szentmise után még aznap reggel lehetőségem volt találkozni néhány szalézi testvéremmel, akik az utcáról befogadott gyerekekkel foglalkoznak. Egy nagyszerű délelőttöt töltöttünk együtt a negyven 10–15 éves fiúból álló kis csapattal. A szemükben egyfajta különleges fény csillogott. Otthon érezték magukat nálunk. Iskolába járhattak és tanulhattak, megkaphatták azt az oktatást, amely majd lehetőségeket nyit meg előttük a jövőben. És csodálatosan énekeltek! És mosolyogtak. Elbűcsűztünk, és persze, készítettünk közös fényképet, sőt, még azt is megtanulták, hogyan kell spanyolul elköszönni: „Hola y hasta la vista!”

Erről az jutott eszembe, hogy 170 évvel ezelőtt a fiúk ugyanígy élhettek Don Boscóval Valdoccóban. Napjainkban Don Bosco missziós lelkülete ugyanúgy áthatja a világ összes szalézi há-

zát, mintha csak az eredeti Valdoccóban vagy Mornesében járnánk.

Abból a kegyelmi egységből, amely a mennyben már megdicsőült Győzedelmes Egyház és a Küzdő Egyház között fennáll, Xavéri Szent Ferenc és Don Bosco szüntelenül közbenjár a misszióért az Úrnál, hogy a szegény fiataloknak virágzó életük lehessen mindenhol a világban.

Itt, Goában az ember kézzelfoghatóan érzi, hogy az évszázadok múlásával nem kerülünk távolabb attól, ami tényleg fontos az életben, és nem halványul el az evangelizáló munka eredménye, hanem csodálatos módon tovább folytatódik.

Most májusban, a Szűzanya hónapjában kérem Máriát, a Keresztények Segítségét, hogy továbbra is vezesse a misszióinkat az Úr nevében, had vihesse tovább Szalézi Családunk ugyanazt a hűséges missziós lelkületet, amely eddig is kísérte az úton!

Az Úr áldjon meg, és Mária, a Keresztények Segítsége kíséren bennünket!

Lelkiség – Előkészület az Eucharisztikus Kongresszusra 5. rész
P. Szikszay Sándor SDB

Az Eucharisztikus Jelenlét: a szentségimádás

1.
Ezen alkalommal az eucharisztikus jelenlétéről elmélkedünk, s az ebből következő szentséglátogatás és szentségimádás nagy lehetőségéről. Ez a jelenlét – mondhatnánk – a szentmise „meghosszabbítása”, Jézus maradandó, folyamatos jelenléte a szent színek alatt, amely arra hív, hogy minél gyakrabban, rövidebb vagy hosszabb ideig vele legyünk. Vele, nála legyünk bensőséges, imádó közösségben, szent egységben.

A most összefoglalt hármasközlétet Halász Piusz atya így írja le: az Eucharisztia Krisztusa „a szentmisében áldozat, a szentáldozásban táplálék, a szentségházban áhítattal imádandó jelenlét”. (Maradjatok 31)

Szent II. János Pál pápa már idézett utolsó apostoli levelében így ír Urunk maradandó jelenlétéről és a szentségimádásról: „Az Eucharisztia a jelenlét misztériuma, mely által a leginkább megvalósul Jézus ígérete, hogy velünk marad a világ végezetéig.” (16. p.) Ezért „a tabernákulumban jelenlévő Jézus egyre több olyan szerelmes lélek számára legyen vonzó pólus, akik képesek arra, hogy hosszasan időzzenek nála, hallgassák a szavát és érezzék szívének dobbanásait”. „Ízleljétek és lássátok, hogy milyen édes az Úr!” (Zsolt 33,9.)

A szentmisén kívüli szentségimádás legyen ebben az évben minden plébániai és szerzetes közösség különleges feladata. Hosszasan időzzünk leborulva az Eucharishtiában jelenlévő Jézus előtt, hitünkkel és szeretetünkkel jóvá téve a bántásokat, a mellőzéseket és a sérelmeket, melyeket Üdvözítőnknek oly sok helyen el kell viselnie. A szentségimádásban mélyítsük el személyes és közösségi szemlélődésünket [...]. Maga a rózsafüzér is [...] nagyon alkalmas út lehet a Mária iskolájában és társaságában végzett eucharisztikus szemlélődéshez. (18.p.)

– Mindig megmaradó és gyakran idézett emlékeim közé tartozik immár ötven éve első kápláni állomáshelyemen (egy Kecskemét környéki tanyaközpontban) Hajas Ráfael bácsi, akinek az életszentsége ma is megkérdőjelezhetetlen számomra. Négy éven át voltam a tanúja nap mint nap csendes, szemlélődő, a templomtól el nem szakadó, ragaszkodó hűségének. Nagybajszú, egyenes tartású, kevés szavú idős emberként ismertem meg, valamikor pásztoember volt. Minden reggel ott volt a szentmisén, boldogan ministrált, ha gyerekek nem voltak (de ha volt ministráns-gyerekek, semmi pénzért el nem vette volna a helyét, hanem beült a padba). Gyakran láttam a templomban napközben is, csendes szentségimádásban, a tabernákulumra szegezett tekintettel, mint aki látja is azt, aki viszont őt nézi: Jézust. („Én nézem őt, ő meg néz engem” – ahogyan az arsi plébánosnak válaszolt egy idős ember arra a kérdésre, hogy mit csinál az üres templomban.) Ráfael bácsi közel nyolcvan éves volt, amikor elkerültem abból az alföldi tanyaközpontból. Azt kértem a plébánostól, hogy föltétlenül értesítsenek, ha az öreg pástort hazahívja a mennyei Atya. Aztán úgy három év múlva – kéréssemnek megfelelően – távirattal értesítettek Ráfael bácsi haláláról és temetéséről. Hittanórám után sietve

motorkerékpárra ültem, és a 60 km-es sebességre képes Danuvia motorommal szinte „száguldva” tettem meg az 50–55 kilométernyi utat. Így is csak az utolsó pillanatban értem a temetőbe, hogy sírjánál néhány szóval megköszönjem neki mindazt, amit példájából kaptam, különösen is a szentmise és a szentségimádás szeretetét.

2.

Az előbb földidézett történet idején a templomok még egész nap nyitva voltak, bármikor be lehetett térni szentséglátogatásra, szentségimádásra. Ma viszont a zárva tartott templomok idejét éljük a közbiztonság hiánya miatt. Rövid szentséglátogatásra városhelyen be lehet jutni legalább a templom előterébe, így mintegy „beköszönhetünk” az Úrnak: „Itt vagyok, Uram!” De a szentségimádás időt és teret is igényel a tabernákulum közelében. Könnyű nekem, elmondhatom, mert házon belül, a szobámtól alig néhány lépéssel a templomban vagyok. És ezt az előnyös helyzetet ki is használok. Minden nap kora délután, vagy az esti szentmise előtt bemegyek a templomba, és a tabernákulum előtt lassan elimádkozom Aquinói Szent Tamás himnuszát az Oltáriszentséghez. Megvallom, kispap koromtól latinul maradt meg a fejemben: „*Adoro te, devote...*”, de két szép fordítása is elérhető, a Hozsannában Sík Sándoré, az Éneklő Egyházban Babits Mihályé. Az első így kezdődik: „Rejtőző Istenség, hittel áldalak” (Ho 314., 7-ből 4 versszak). Az utóbbi pedig így „Imádlak és áldlak, Isten, rejtelen” (ÉE 157).

Ennek a szépséges és bensőséges verses vallomásnak az elimádkozásával kezdem el napi szentségimádásomat a tabernákulum előtt.

Most hadd írjam le a középkor eucharisztikus szentjének, hittudósának, egyszersmind költőjének imádságát, mind a hét versszakot (amelynek egyébként sokak által ismert gregorián dallama is a legszebbek közül való). S megvallom, nem könnyű választanom a két említett fordítás közül, mert mindkettő, Sík Sándoré és Babits Mihályé is igazán méltó, a latin eredetivel csaknem egyenértékű magyar nyelvű megszólaltatása Aquinói Szent Tamás verses imádságának.

Rejtező Istenség, hittel áldalak,

Ki elrejteztél itt bor s kenyér alatt.
Szívem te előtted megalázkodik,
Mert ha téged szemlél, megfogyatkozik.

Szám, kezem, látásom, benned fennakad,
Bizton hitem mégis hallásból fakad.
Hiszem mind, amit szól Istennek Fia,
Nincs igazabb, mint az Igazság szava.

Rejté a keresztfá istenségedet,
Itt az emberség is elrejtezkedett.
Mind a kettőt vallván és hittel hívén,
Mit a jobb lator kért, azért esdek én.

Sebeid Tamással nem szemlélhetem,
Te vagy mégis, vallom, Uram, Istenem.
Add, hogy egyre jobban higgyek Teneked,
Tebenned reméljek és szeresselek.

Uram halálának szent emlékjele,
Élő kenyér nekünk, élet kenyere!
Hogy belőled éljen, késztesd lelkemet;
Soha ne feledje édességedet.

Kegyes pelikánunk, égi szeretet,
Véredben, tisztáltant, moss meg engemet,
Egy cseppje elég, ha a mérlegbe hull,
Az egész világnak bűnváltáságul.

Most csak arcod leplét láthatom,
Add meg, Uram, amit úgy szomjúhozom,
Boldogan, lepletlen lássam színedet,
És dicsőségedben dicsérhesselek.
(ford. Sík Sándor)

Ezután Szent Ignác felajánló imájával folytatom szentségimádásomat (Fogadd, Uram, kérlek, Neked adom végleg szabadságom...). Harmadikként itt is elimádkozom a „Krisztus lelke, szentelj meg engem” kezdetű imát, amit a keresztény hagyomány Szent Ignác fohászainak nevez, s amelyet a szentmisén a szentáldozás után szoktunk imádkozni.

Az egyéni szentségimádást Jézus búcsúbeszédének és az azt követő főpapi imájának légköre hatja át, amint azt Szent János evangéliumában olvashatjuk a 14–17-ig tartó fejezetben. Az utolsó vacsora jánosi leírásának légkörét, lelki „hangulatát” számomra feledhetetlen mélységgel ragadta meg és fejezte ki Prohászka püspök *Élő vizek forrása* című „lelki olvasmányában” (ahogy maga nevezi a bevezetőben), annak is az „Emlékezel, Uram?” című fejezetében, így:

„Emlékezel az utolsó vacsorára, gondolsz a szavakra, melyeket a búcsú órái-

ban intéztél tiédhez? Mondtad, hogy azok főparancsaid, és bennük szent örökséget, sugárzó példát hagytál nekik és nekünk. Hogy Istent úgy szeressük, mint te szeretted, s egymást úgy szeressük, mint te szeretted. Emlékezel ígéretedre, hogy nem hagysz el akkor sem, ha majd eltávoztál tőlünk? Mondtad, hogy házad atyai ház marad nekünk, és hogy oda-mégysz számunkra lakást készíteni. És megígérted a Vigasztalót, a te Szentlelkedet, hogy ne maradjunk magunkra árván. Kenyérszínbe rejtett titokzatos jelenlétedben magadat ajándékoztad nekünk, hogy közel maradj hozzánk az idők végéig. Emlékezel, Uram, milyen feszült figyelemmel hallgatták tanítványaid minden szavadat, mihelyt ajkadat megnyitottad, hogy az embereket tanítsd? Nézd, ma is ajkadon függünk és úgy lessük minden szavadat, mintha éppen most ejtenéd ki őket. És igazán ma is beszélsz hozzánk, hiszen ma is szeretsz, hiszen ma is hívod a lelkeket. Ma is megenyhítesz éppen úgy, mint azokat a fáradozókat, akik akkor közeledtek feléd. Ma is, mint akkor, eltölt a vágy, hogy velünk, köztünk maradj. Ma is szeretünk, ma is keresünk, ma is szomjazzuk a hangodat, ma is az első hallomás szüzi erejével mélyednek szívünk talajába magvető szavaid, ma is várunk az útfélen tisztuláért kiáltva feléd, ma is könnyeket, illatos kenetet hullatunk lábaidra, minden, minden úgy van ma is, mint akkor... [...] És ajkaddal megszentelted emberi beszédünket, és igazságaidkal értelmet, célt adtál szavainknak. Hallgatom, lesem, őrzöm e szókat, az enyéme, nekem szólnak, engem mintáznak, bennem virágzanak. Mindenik egy-egy tündöklő mélység, mindenik lelkedre nyit egy-egy kaput, mindenik szeretetednek oldja le zsilipjeit.”

3.

Prohászka püspök 90 évvel ezelőtt megfogalmazott szavai után térjünk vissza a mába. A szentségimádással kapcsolatos írások után kutatva rátaláltam egy kiadványra, amelynek címe *Az Oltáriszentség előtt*. Ezt a gazdag és sokszínű gyűjteményt mai és régi szerzők írásaiból állították össze. Hittudósok, szentek, és legfőképpen az egyházi Tanítóhivatal megnyilatkozásai alkotják a nagyobbik részét, de egyéni és közösségi imák is helyet kaptak benne, sőt az Oltáriszentséggel kapcsolatos csodák leírásai is. Fő

témája azonban kifejezetten a szentségimádás. Az első oldalak egyikén találtam egy megkapó vallomást, Varga László atya, 2017. március 25-én kinevezett kaposvári megyéspüspök tollából:

1986 nyarán fedeztem fel a szentségimádást és tettem napi gyakorlattá papi életemben. Felismertem, hogy ez nem egy a sok jámborsági gyakorlat közül, nem egy újabb lelki program, amit el kell végezni, nem biztos recept és módszer a lelkipásztorkodás gyümölcsözővé tételéhez, hanem ez maga az Élet, a lelki élet forrása. Személyes és bensőséges kapcsolat azzal, aki annyira szeret, hogy meghalt értem, és odaadta magát nekem.

Először csak egyedül végeztem. Teljes csendben, eszköztelenül. Szerettem volna találkozni azzal, akitől addigra már rengeteg ajándékot kaptam, és aki méretetlenül több minden ajándéknál.

Hónapokon át alig vártam, hogy leteljen az az egy óra, amit odaígértem Neki. Semmi béke, semmi vigasztalás, semmi látványos gyümölcs nem termett, sőt napról napra nehezebb volt kitartani, mert szívem minden sötétsége felszínre tört. Fél évbe telt, amikor végre béke lett, s „csendesesen és váratlanul átölelt az Isten”.

Első plébánosi helyemen megértettem, hogy nem egyedül kell végezni, hanem közösséggel. Minden hónap harmadik hétvégéjén csendes napot tartottunk zsolozsmával, böjttel és szentségimádással. Számtalan gyümölcsöt termett azoknak az életében, akik eljöttek.

Kaposváron 1993. augusztus 4-e óta végzünk szép csendben. Először csak az erre a célra kialakított kápolnában, majd 1998. január 4-től egész nap, nyilvánosan, mindenki számára nyitott lehetőségként a Szent Imre-templomban. Több mint hetven testvérem évek óta, hétről hétre hűségesen válaszol Isten szeretetére, visszaadva neki egy órát az Ő tulajdonából. Szolgál kitartóan másokért, a közösségért, a városért.

Közös tapasztalatunkká vált, amit Kalkuttai Szent Teréz anyja így fogalmazott meg: „Isten a szív csendjében beszél. Isten a csend barátja, és nekünk hallgatnunk kell őt, mert nem a mi szavaink számítanak, hanem az, amit ő mond nekünk, és amit ő rajtunk keresztül mond.” Ezt jelenti nekünk az eucharisztikus jelenlét: a szentségimádás. S az erről való elmélkedés ébressze föl szívünkben azt a szeretetet, amelyről Xavéri Szent Ferenc imája meggyőzően beszél:

Istenem szeretlek forrón, mélyen,
Nem mert a kárhozatos szörnyű éjen
Gyötrő tűzbe vetsz, ha elhagytalak,
S nem mert egednek édes fényességét,
Szent örömben úszó angyali zenéjét
Ígérted nekem szárnyaid alatt.

De mert a kereszten karjaid kitártad,
Emberi szívemet Szívedre vártad,
Rútul kiszögezve, jaj, felém hajoltál,
Vérfutotta arcod édes, tüzes oltár,
Bűnömért viseltél szörnyű ékességet...

Meg nem állottál a gyötrelmek mezsgyéjén,
Átmentél az éjek szörnyűségei éjén,
Borzalmas kísértet, gyalázat és szitok,
Lélek-hóhérok, gyűlölet-kárpitok
Födtek, jaj, követtek az utolsó szóig...
Rettentő mértékkel mérted szeretéted.

Ó legyek, hadd legyek könnyező vetésed;
Hadd legyek, én legyek a te aratásod,
Míg gyötrelmeiddel lelkem földjét ásod.
Szeretlek, szeretlek,
Nem mert megmentettél,
Hanem mert a vérig, halálig szeretté.

S amint te szerettél, szeretlek most téged,
Életem és lelkem elkínálom néked.

Szeretlek, szeretlek, te vagy a királyom,
Istenem, mindenem, örök mennyországom!

Folytatjuk...

Konferencia

Puskás Balázs

Magyarország az üldözött keresztények védelmében

Az S4C.News (Stand for Christians) tematikus híroldal szerkesztősége és a Szalézi Ifjúsági Mozgalom szervezésében március 12-én közös konferenciát tartottak az óbudai Salesianum Kollégium nagytermében, melyen az üldözött keresztények megsegítésére irányuló magyar erőfeszítésekről tájékozódhattak az érdeklődők. A meghívott előadó Azbej Tristan, a Miniszterelnökség üldözött keresztények megsegítéséért és a Hungary Helps programért felelős államtitkára volt.

A konferenciát Szlávik Adél, a Szalézi Ifjúsági Mozgalom világi vezetője nyitotta meg. Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök köszöntőjében méltatta az üldözött keresztények megsegítésére létrehívott államtitkárság munkáját, és kifejezte abbéli reményét, hogy a szaléziak és a magyar kormány közötti, formálódó együttműködés konkrét gyümölcsökben nyilvánul majd meg: a Szalézi Társaság a világ egyik legnagyobb szerzetesrendje, amely rengeteg olyan országban fejt ki evangelizációs és karitatív tevékenységet, ahol a keresztényeket

Fotó: Hegedüs Márton

üldözik. A lehetséges kooperációról a rendfőnök, Ángel Fernández Artime és a magyar kormány képviselői korábban személyesen is egyeztettek.

A konferencia megnyitóját követően Azbej Tristan személyes hangvételű, sokszor torokszorító részletekkel kiegészített beszámolóját hallgathatta meg a közel száz egybegyűlt érdeklődő. Előadásában bemutatta az államtitkárság tevékenységét a Közel-Keleten és Afrikában, illetve felvázolta azokat az Egyesült Államokkal és Lengyelországgal formálódó együttműködésekkel, amelyek ebben az évben hozhatnak majd gyümölcsöket az üldözött keresztények megsegítésében.

Ezt követően két tanúságtétel hangzott el Magyarországon tanuló közel-keleti diákoktól, akik a kormány üldözött keresztényeket segítő ösztöndíjprogramjának jóvoltából tanulhatnak hazánkban. Egyikük elmondta, hogy az ISIS támadása előtt az utolsó pillanatban, az éjszaka közepén sikerült családjával együtt elmenekülniük, mostanra azonban az életük rendeződni látszik, köszönhetően többek között a Magyarországtól kapott segítségnek is.

Zárásul Ábrahám Béla megáldotta az egybegyűlteket, és közös imát mondtunk üldözött keresztény testvéreinkért.

Gondolatok egy sajtótájékoztató kapcsán

Szakmai pályafutásom során már több szakmai konferenciát, kongresszust követő sajtótájékoztatón is részt vettem, amelyek között volt olyan is, amikor örömteli eseményről értesíthettünk. Azonban ünnepélyességben egyik sem hasonlítható ahhoz, amit Boldog Sándor István ereklyéinek megtalálását a nyilvánosság elé táró alkalommal élhattunk meg. Néma csendben hallgattuk a beszámolót az exhumálást megelőző kutatásokról, majd az azt követő, mindenki számára érthető módon minket beavató tudományos elemzések és az azonosítási folyamat ismertetése egy izgalmas, és a szalézi kötődésű emberek számára érzelmileg is megrázó folyamatot mutatott be. Ennek tartalmáról biztos, hogy még sokat fogunk olvasni, hallani, ezért én, ennek az eseménynek a hívó és nem hívó ottlévők számára jelentőséggel bíró lehetséges hatásairól írok.

Miért van nagy hatása a ma hívó emberére, a szalézi közösség tagjaira Boldog Sándor István ereklyéinek megtalálása? Először is azért, mert még közelebb került hozzánk. A ma is még köztünk lévőek által megélt időszakban mert ember lenni, az általa vallott értékek szerint élni és egy értékevesztett, hazug rendszerben mások életének is tartalmat adni. Sokak számára adott és napjainkban újból és újból ad, hogy hitünket merjük vállalni, emelt fővel azt derűsen gyakorolni.

Volt-e benne félelem? Nem tudom, de azt igen, hogy az ő alakját felidézők a derűs adakozó, például a több kisgyermeket is nevelő családok számára a táplálékukat kiegészítő, szinte kincsnek számító tejjegyet és kenyérjegyet szerző, de hálára soha igényt nem tartó személyként emlékeztek rá. Ő igazi szaléziként – még ha abban a korban nem is beszélhettünk róla –, felismerte az anyagi nehézséget és lelki szükségét. A félelem időszakában is tudott élő közösséget teremteni, hitoktatói tevékenységet végezni, nevelni.

Miért fontos ez ma? Mert sokakban ismét megfogalmazódik a félelem, s úgy védekeznek, hogy magukra öltik az „álszerénység” jelmezét, s hirdetik, hogy mi hajtsuk le a fejünket, ne hivalkodjunk hitünkkel. A hivalkodást és felvállalást szinonimaként értelmezve tévesztik meg saját magukat, környezetüket. Önmagukat ámtíva a tolerancia mögé bújnak, és nem merik felvállalni hitüket, vallott értékeiket. Boldog Sándor István életpéldája a sorozatos jótett, kiállítás, a börtöntársak számára adott viselkedésminta a megtörhetetlenségről, a szenvedés idején is Don Boscó-i lelkeletről, hitről tanúskodott. Ezek teszik őt példaképpé a hívó ember számára. A sajtótájékoztató közben többször is felvillant előttem egy kép a hozzá társuló érzéssel, hogy Don Bosco és Boldog Sándor István egymást testvéríen átkarolva itt vannak köztünk. Ha tudnék rajzolni, festeni, biztos, hogy megörökíteném, másokkal is érzékeltetve, amit megélhettem.

Korunk példaképét, másoknak sokat adó lelkeletét gyakran megkérdőjelezzük. Saját életüket, viselkedésüket felértékelve, felmagasztalva. Sokan mondhatják, mint ahogy egy volt szalézi diák – lehetséges önjelölt interjúalanyom – is kifejtette, hogy „...abban az időben vasárnaponként mi is jártunk a szüleimmel

templomba, és mégsem avatták őket boldoggá.” Ha csak ennyit hallottunk meg életútjából, embertársai iránti szeretetéből és a szalézi elköteleződésből, erényeiből, jótetteiből, mártíromságából, akkor azok sohasem a boldoggá avatott értékeit kisebbitik, hanem az öngazolók cselekedeteinek mozgatórugóit kérdőjelezzik meg.

Mit adhat a nem hívó honfitársainknak Sándor István életpéldája és a sajtótájékoztató? Egy hazug világ áldozatainak erkölcsi rehabilitációját, amely családtagjaik, szeretteik és barátai számára is esetenként mind fizikai, mind egzisztenciális, mind lelki meghurcoltatást is jelentett.

A reményeink szerint letűnt kort a hallgatás, a meg nem történte tevés, vagy a bűnözővé váló kikiáltás jellemezte. A sajtótájékoztatón elhangzottak nemcsak az érintettek, hanem az igazságot tudó, vagy sejtő, az akkor jellemző megtorlásoktól féltő, talán az érzéketlenség önvádjában élő emberekben is egy belső megnyugvást hozhatnak. Már nem kell hallgatniuk, emlékezhetnek, elmondhatják azt is, amit ők megélték. A tágabb társadalom számára az ott elhangzottak az igazságtételen túl a tudományos megközelítés, elemzés és következtetés levezetésével az érdeklődőt meggyőzhetik arról, hogy Boldog Sándor István ereklyéiről most már egy tudományosan is megalapozott, érvényes ismerettel rendelkezünk, így gazdagítva a történelemtudományt is.

Mit üzenhet a sajtótájékoztató külön nekünk, nevelőknek, szalézi munkatársaknak?

Válaszul idézet Don Pierluigi Cameroni SDB Sándor István kivégzésének 60. évfordulóján elhangzott szentbeszédéből:

„Fontos a magyar ifjúság szempontjából is, amelynek szüksége van egy olyan patrónusra, aki nagylelkű áldozatra képes érte, és egy olyan példaképre, aki megtanítja a megalkuvás nélküli kötelességteljesítésre. Sándor István vértanúságának elismerése minden bizonnyal új példaképet állít az olyan családok és a nevelők elé is, akik nehézségekkel küzdő fiatalokkal foglalkoznak.” (B. Varga, 163-164.)

Felhasznált irodalom

B. Varga Judit (szerk.) (2013): Don Bosco lelkét kaptad... Boldog Sándor István vértanú, szalézi testvér. Don Bosco Kiadó, Budapest

Levél Rómából

Sivadó Balázs vagyok, 27 éves, szalézi. Olaszországban a keresztnemem olasz megfelelőjét használom, így Biádzsónak (Biagio) vagy bizonyos szűk körben Bidzsinek hívnak. Vagy ha úgy tetszik, Biádzsinó vagy Biadzsetto is lehetek.

Hogy miért is vagyok Olaszországban? Mert a szalézi kezdeti formációból három évet itt végzünk: a novíciátust (melynek végén az első fogadalommal a szalézi rend tagjaivá válunk), majd ezt követően két év filozófia tanulmány következik a Pápai Szalézi Egyetemen. A Pápai Szalézi Egyetem nem Pápán, hanem Rómában van... Jelenleg a filozófia szak I. évfolyamát végzem.

Nem először tanulok most egyetemen (korábban civilként környezetgazdálkodási agrármérnökként végeztem), de ami az itteni szalézi egyetemen szembetűnő, az a vallásos légkör és a nemzetköziség. A sokszínűség megmutatkozik a bőrszínekben és a sokféle szerzetesrend öltözködésében is: a bézs, a fekete, az azúrkék, és a narancssárgás-pirosas habitus egyaránt jelen van, és nagy számban vannak civilek is (nem sorolom fel az összes színnyalatot). És ha már szalézi egyetemről van szó, nem hiányoznak a szaléziak sem: professzorok és hmm... hallgatók (ritkán)... tanulók (főleg vizsgaidőszakban)... tanítványok egyaránt.

A szalézi közösségünkről is elmondható ez a két jellegzetesség: a vidám vallásos légkör és a nemzetköziség. Az olasz származású lelkivezetőm, Don Giovanni Barroero kb. három évtizedes equadori missziója után kilenc évig Magyarországon is segítette a szaléziakat, azóta is naponta imádkozik értünk. Az igazgató horvát, a helyettese lengyel, a gyóntatóm olasz tartományfőnök volt, a házban él a

mexikói Don Pascual Chávez volt rendfőnök, és többnyire a portán szolgál Egyiptom egykori szalézi püspöke... Velük együtt 14-en vannak örökfogadalmas szerzetesek nálunk, akiknek a jelenléte nagyon értékes számunkra. Rajtuk kívül 26-an vagyunk azon fiatal szaléziak, akik a kétéves filozófiai képzésben veszünk részt: 11 olasz, 11 horvát, 2 albán, valamint 1 portugál és 1 magyar.

Örülök, hogy itt lehetek. A közösség és a képzés valóban segít abban, hogy jobban megismerjem önmagam, másokat, világot és a nagy „Ő”-t – Istent, és hogy napról napra formálódjak annak a feladatnak a betöltésére, amelyre hiszem, hogy meghívást kaptam. Közülünk mindenkinek megvan a saját személyes élet-története: az élsportoló, a művész, a politikus, a fizikus, a disco embere és az ateista fíja egyaránt úgy érzi, hogy Isten valami többre hívja a fiatalok nagylelkű szolgálata által. Egyre inkább felismerem, hogy Isten nem a legalkalmasabbakat választja ki és hívja meg, hanem a kiválasztottakat teszi alkalmassá arra, hogy betöltsék azt a hivatást, amire meghívta őket: „Elég neked az én kegyelem...” (2Kor 12,9) Ezt magamon is látom... De az is sokatmondó, hogy az a fiatal szalézi jelentkezett közülünk miszsióba, akinek talán a legtöbb nyelvi nehézsége volt Olaszországban...

És hogy hol vagyunk? A szalézi közösségünk Róma déli részén, az ókori Római Birodalom egyik legfontosabb útja, a Via Appia melletti Szent Kallixtusz katedrálisnál található. Konkrétan, alattunk található a 20 km hosszú katakombarendszer, ami a Vatikánhoz tartozik.

Hogy telnek a mindennapjaink? Általában reggel 6.20-kor szentmisével és zsolomával kezdjük a napot, majd egy

rövid elmélkedést követően gyorsan reggelizünk (olasz stílus), és mikrobuszokkal száguldunk az egyetemre. Ha nincs forgalmi dugó. De szinte mindig van. Így kb. 40 perc alatt érkezünk oda. Délelőtt tanóráink vannak, ebédre hazamegyünk. Ebéd után rekreációs tevékenységben veszünk részt (=foci), majd tanulás, esti ima, vacsora, kapcsolódás, s egyéb tevékenységek következnek, míg 22.00–22.30 körül apránként nyugovóra tér a ház minden lakója.

Hétvégén különböző római és környékbeli szalézi plébániákra vagyunk beosztva. Három társammal az egyetem szomszédságában lévő „Santa Maria della Speranza” (A remény Szűz Máriája) nevezetű plébánián és oratóriumban való-sítjuk meg a fiatalok között végzett apostoli munkát. Néhány itteni fiattal olyan jó kapcsolat épült ki, hogy már most eszembe jutott, hogy hiányozni fognak nekem, hisz oly sok szeretetet kapunk tőlük... Több száz fiatal vesz részt katekizmusban. Én két csoportban tevékenykedem, az egyik a 12–13 éves korosztály, a másikban 16–18 évesekkel vagyok együtt. Ez utóbbiakkal „Misszió vagyok mások életéért” mottóval különböző karitatív akciókban vettünk részt idősök, hajléktalanok, szegények, idegenek megsegítéséért. Sokat jelent a laikusokkal való tényleges együttműködés, a szép szalézi példák is.

Bízom benne, hogy amit a Jóisten elkezdett munkálni bennünk, azt az Ő kegyelme teljessé teszi, hogy nap mint nap növekedni tudjunk az Ő szeretetében, s az Ő országának építésében. Ezen fáradozott Don Bosco is: „Egy vágyam van csak, hogy boldognak lássalak benneteket most és az örökkévalóságban.”

Tadeusz Rozmus atya, a „Don Bosco-világ” állampolgára

A Magyar Szalézi Tartományban végezte rendkívüli vizitációját március 27-től május 3-ig a lengyel származású Tadeusz Rozmus atya, a rendfőnök mellett működő Egyetemes Tanács tagja, a Közép- és Észak-Európa Régió felelőse. A kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban tett látogatása során egy rövid interjút készítették vele a gimnázium tanárai.

Hogyan lett szalézi szerzetes?

Az első szalézi rendházat 1898-ban alapították Lengyelországban. Én egy, a rend által fenntartott szakképző iskolában tanultam és teljesen lenyűgözött a szalézi jelenlét. Korán felfedeztem, hogy ez az én utam. Az iskola befejezése után beléptem a rendbe, így 18 éves korom óta boldog szalézi vagyok. Tanárként is dolgoztam, matematikát, fizikát és német nyelvet oktattam, és egy szakközépiskola igazgatója voltam korábban.

Jelenleg más feladatai vannak, a Közép- és Észak-Európa Régió felelőse. Milyen feladatokat lát el jelenlegi tisztségében?

A legfontosabb feladatomban a rendfőnök atya képviselője, aki pillanatnyilag Don Bosco megtestesítője a szalézi közösség számára. Az felelősségemre bízott régió hatalmas, Írországtól Grúziáig terjed, melynek része a kicsi, de nagyon erős Magyar Tartomány. A hatévente sorra kerülő rendkívüli látogatások elvégzése a feladatomban.

A tartományok látogatása során lehetősége van megismerni a legfontosabb feladatokat, felmerülő problémákat az egyes tartományokban. Figyelembe véve ezeket a tényezőket, mit tart a legfontosabb kihívásnak a szalézi rend számára?

Három pontban tudnám összefoglalni a legnagyobb kihívásokat: nyitottság, pozitív szemlélet, a megfelelő stratégia kiválasztása.

A legfontosabb, hogy tisztán lássuk a gyorsan változó szituációkat. A felgyorsult életet a globalizáció hozta magával és nekünk el kell igazodnunk ebben a világban, meg kell látnunk, meg kell értenünk a változásokat, és ami a legfontosabb, gyorsan kell a változó körülményekhez alkalmazkodnunk, fejleszteni az adott helyzet kihívásaira válaszoló stratégiánkat.

Tadeusz Rozmus atya 2014 óta tölti be a Közép- és Észak-Európa Szalézi Körzet tanácsosi posztját. Lengyel, 1957. április 29-én született Bielsko-Bialában, 1975-ben kezdte a szalézi noviciátust Kopiecben, első fogadalmát is itt tette le 1976-ban. Tanulmányait szülőföldjén kívül a Szentföldön és Rómában végezte, több diplomát is szerzett. Szerzetesi örökfogadalmát 1984-ben tette le a római San Tarcisio szalézi közösségben, 1986-ban szentelték pappá Krakóban. Több helyen is volt igazgató (Swietochlowice, San Callisto Rómában és Perugiában), 1997-től a Krakói Szalézi Tartomány tartományi tanácsosa, 2000-2006 között tartományfőnöke volt. Beszél lengyelül, olaszul, németül, angolul és oroszul.

Emellett elengedhetetlen a pedagógiai kompetenciánk folyamatos megújítása, ha hatékonyan akarunk az oktatásban jelen lenni. Tevékenységünk természetéből fakad az együttműködés és az ehhez tartozó kompetenciák preferálása.

Foglalkozása kapcsán is lehetősége volt találkozni az ifjúság különböző generációival. Tapasztalata szerint sokat változott a fiatalok mentalitása az évtizedek során?

A jelenlegi digitális világban teljesen más a fiatalok mentalitása, mint évtizedekkel ezelőtt. Ezért is fontos számunkra, hogy megértsük a mostani ifjúságot. A nemzedékek közötti ellentétek nem újkeletűek, az idősebb generáció feladata és felelőssége, hogy a stratégiáit a változó ifjúság igényeinek megfelelően alakítsa, keressen új megoldásokat, pedagógiai fogásokat, építsen új hidakat a régi és az új generáció között. Természetesen ez nem könnyű feladat, de a régi generációnak választ kell adnia az új kihívásokra.

Feladatköréből adódóan nagyon sokat utazik, szinte bőröndből éli napjait. Hol érzi magát otthon, mert nagyon fontos, hogy az embernek legyen otthona?

Mindenütt otthon érzem magam, hiszen akárhová utazom, mindenütt a Szalézi Családban vagyok, szalézi lelkülettel találkozom. Különböző nyelvet beszélünk, de egyformán érzünk és gondolkodunk. Fizikai szempontból nem mindig könnyű, mert a látogatások napirendje szoros, nagy kihívás megfelelni a találkozóknak, interjúknak, de nagyon élvezem, amit csinálok. A „Don Bosco-világ” állampolgára vagyok.

Milyen hobbiknak hódol?

Nagyon sok hobbim van, szeretem a zenét, hódolok a motorozásnak, Kazincbarcikán is voltam már motorral. Szenvedélyes bélyeggyűjtő vagyok és szeretek síelni. A hobbi nagyon fontos, mert ez színesíti az életet.

Van-e olyan kiemelt személy vagy dolog, amiért imádkozik?

Az ifjúságért imádkozom, mert ma nem könnyű fiatalnak lenni. Nagyon sokféle hatásnak vannak kitéve a mai információs világban, és ennek ellensúlyozása kell hogy legyen az elsődleges szándékunk.

Szalézi Család az emmauszi úton

Tadeusz Rozmus atya, a közép- és észak-európai szalézi régió vezetője, a rendfőnök munkáját segítő Egyetemes Tanács tagja tartott lelkigyakorlatot Pélifyöldszentkereszten a húsvétot követő „fényes héten”, április 22–27. között „Út a szalézi szentség felé” címmel a Szalézi Család tagjainak.

Jelentős gesztus volt a tartományfőnök, Ábrahám Béla atya részéről, hogy a szalézi rendfőnök ajánlását követve, miszerint a képzésben együtt vegyenek részt a megszentelt életet élők és világiak is, a lelkigyakorlatra, amely korábban csak a szerzeteseknek volt fenntartva, meghívta a Szalézi Családba tartozó Segítő Szűz Mária Leányait, valamint a szalézi karizmában a szerzetesekkel osztozó, de családban élő világiakat is, akiket a rend alapítója, Bosco Szent János szalézi munkatársaknak nevezett el.

Aktuális téma, kiválóan felépített, tartalmas, gondolatébresztő elmélkedések, jó hangulat, és mindezt még tetézték a hely, Pélifyöldszentkereszt mesébe illő adottságai. A lelkigyakorlatot Rozmus atya angol nyelven vezette, magyar tolmácsolással, a prédikációkat viszont olaszul mondta, azok kedvéért, akik ezt a nyelvet jobban értik, szintén tolmácsolással. „Az emmauszi út a mi utunkat jelképezi a szentség felé” – ez volt a központi téma, amit több oldalról is megközelített, hétköznapi, konkrét helyzeteken, életünk kihívásain keresztül szemlélve, arra törekedve, hogy minél többet megosszon az őt hallgatókkal a szalézi hivatás szépségéből.

A bevezetőben megismerhettük az együtt-lét okát és lényegét, és a lelkigyakorlat tematikáját: a két tanítvány Emmausz felé vezető útját, a szentség felé vezető utat, ami köré Don Tadeusz a lelkigyakorlat elmélkedéseit fűzte. Az emmauszi út életünk útja, ahol nem az életállapot a lényeg, hanem az, hogy ezen az úton járunk. Az elmélkedések segítettek életünk értelmének kutatásában, szalézi hivatásunk elmélyítésében. Meggyőződhattünk róla, hogy a szentség nem azt jelenti, hogy el kell távolodnunk a mindennapi élettől, hanem hogy mindent meg kell tennünk, hogy a jelenlegi társadalmat átalakítsuk, jézusivá tegyük.

Az emmauszi út liturgikus szempontból is

A lelkigyakorlat résztvevői

aktuális volt, hiszen a húsvétot követő hét erről szól. A téma hatalmas, a lelkigyakorlat vezetője ezért csak bizonyos sarkalatos pontokra fókuszált – természetesen előtérbe helyezve a szalézi szempontokat. A helyzetek, amelyek szóba kerültek az elmélkedések során, gyümölcssei voltak azoknak a helyzeteknek, amelyeket az evangéliumban megtalálunk, de részét alkotják a mi életünknek is. Szó volt életünk különböző mindennapi helyzetéről, a válsághelyzetekről, kihívásokról, életünk értelmének kereséséről, a szentségi élet fontosságáról, a szalézi életszentség sajátosságáról, érintettünk néhány szalézi szempontot, melyek jellemzik Don Bosco karizmáját, és végül egy utalással fejeztük be a hálára, ami életszentségünk kulcsa. Mindenki igyekezett a legjobban kihasználni az időt arra, hogy Istenre hallgasson, aki el akar mondani valami fontosat az életünkről.

Képtelenség volna akár csak érintőlegesen felvázolni mindazt a lelki gazdagságot, amit ezen a héten kaptunk: a lényegre rátapintó útmutatásokat, a lelkesítő beszédek, a közösen végzett zsolozsma, ró-

zsafüzér, szentségimádás és a Fény útja megerősítő erejét, a szentmisék szépségét. A tanítványok „szíve lángol”, ahogyan feltárul számukra az írások értelme. Így lángolt a mi szívünk is. Szerettünk volna még maradni, de mindenkinek vissza kellett térnie a maga „Jeruzsálemébe”: a közösségébe, családjába, munkahelyére, hogy belsőleg átalakulva, lélekben gazdagodva, hivatásában megerősödve elvesse a szeretetből fakadó remény magvait. Vissza kellett térnünk, hogy folytassuk küldetésünket, még jobban szeressük Jézust, radikálisabban és érthetőbben tegyünk róla tanúságot. Don Tadeusz meghívott bennünket, hogy miután befejeződött, folytatódjon ez a lelkigyakorlat személyes erőfeszítéssel, hogy elmélyítsük tudásunkat az életszentségről és megvalósítsuk azt a saját életünkben.

Hálátelt szívvel köszöntük meg Istennek ezt a hetet, amikor együtt mehettünk az úton, egy gyönyörű szalézi helyen, szaléziak között, és hálát adunk Don Bosco és a Szalézi Család közelségéért, akikkel ugyanarra az életszentségre vagyunk meghívva.

12

Lengyel Erzsébet SC

Amikor még együtt ünnepeltünk

„Isten éltesen, Havasi atya! »Főnök!« És köszönjük a Jóistennek a kegyelmeket, az erőt, a lendületet, a vidámságot, amit neked adott, és általad nekünk” – kezdte március 14-én a hálaadó szentmise elején köszöntőjét Ábrahám Béla tartományfőnök atya. Ezúttal azért gyűltek össze a szalézi közösségekből érkező rendtársak, munkatársak és a Szalézi Család tagjai a péliföld-szentkereszt kegytemplomban, hogy Havasi József atyával, az újrakezdés éveinek immár legendás hírűvé vált tartományfőnökével együtt hálát adjanak az elmúlt 90 évért. Ekkor még nem sejtettük, hogy szűk három hónap múlva el kell majd búcsúznunk tőle...

Havasi atya megköszönte a jókívánságokat, és azt, hogy ennyien eljöttek együtt hálát adni vele. Kiemelte, hogy néha maga sem hiszi el, hogy 90 év elmúlt, de amióta elkezdett betegeskedni, rájött, hogy a lélek erős ugyan, de a test erőlen. Elmondta, hogy kétszer volt már a halál torkában, de mindkétszer „visszaküldték”, mert még van tennivalója ezen a földön. Megköszönte a rendtársainak, akik az első perctől kezdve mellette voltak, és velük együtt sikerült felépíteni a tartományt. Hangsúlyozta, hogy mindig megtapasztalta a Jóisten segítségét és áldását, és ezért hálát akar adni Neki, megköszönni, és imádkozni az édesanyjáért, aki nélkül nem volna az, aki lett.

A szentmisét Havasi atyával együtt mutatták be rendtársai, akik eljöttek, hogy együtt ünnepeljenek a szeretett „Főnökkel”. A zenei szolgálatot a szalézi alapítású nyergesújfalui Szent Cecília Kórus

tagjai látták el Lengyel Ákos kántori vezetésével. A szertartás után köszöntötték az ünnepeltet a szalézi nővérek, a nyergesújfalui Zafféry Károly Szalézi Középiskola tanári karának küldöttsége és a kórus tagjai is, majd terített asztal mellett folytatódott a köszöntések sora.

Az újraindulás utáni első novíciusok közül Andrásfalvy János atya mondott pohárköszöntőt, Csány Péter atya pedig humoros-érzelmes visszaemlékezéssel köszöntötte fel egykori előjáróját. A 90-ik születésnapját betöltő szerzetest számos meglepetéssel halmozták el a kedélyes ünnepelésen. A külföldön tartózkodó rendtársak videóüzeneteket küldtek a Róma melletti Genzánóból, a Fülöp-szigetéről és Belgiumból. Rendtársai és munkatársai egy közösen előadott énekkel köszöntötték az örökifjú szerzetest, de a vidám adomázás és a születésnapi torta sem maradhatott el.

Szeretet, tisztelet, szalézi családiasság és vidámság jellemezte Havasi József atya születésnapi ünnepét, aki tizennyolc évnyi magyar tartományfőnöki szolgálata alatt hosszú élete számos élményét osztotta meg rendtársaival, alkalmi hallgatóságával. 2014-ben a Don Bosco Kiadó egy interjúkötetben is kiadta hét évtized szalézi történelmét Havasi József atya szemszögéből.

Mindazok számára, akik jelen voltak, emlékezetes marad ez a nap. Örülünk, hogy Havasi atya kilencvenedik születésnapját még így, együtt, ilyen vidáman, szeretetben megünnepelhettük!

„A nevelés a szív dolga.” (Don Bosco)

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Kedves Fiatalok!

Elmúlt már a 2018/2019-es tanév. Sok lehetőség volt arra, hogy gazdagodjatok tudásban és bölcsességben. Most az az idő következik, amikor használni kell azokat a kincseket, amelyeket a tanév folyamán gyűjtöttetek. Már nincs órarend, házi feladat, stb. Az, ami marad, a felelősség! Felelősség az időért, tudásért, kapcsolatokért, és ami a legfontosabb, felelősség önmagunkért és másokért. Ahogyan Don Bosco mondta nekünk: „Isten másokért teremtett minket”.

A nyár fantasztikus alkalom arra, hogy pihenjünk, de annak a veszélyét is hordozza magában, hogy ellustuljunk. Az életszentség nyáron is vár minket! Próbáljuk a nyarunkat úgy átélni, mint az emmauszi tanítványok, akik csalódottan maguk mögött hagyták Jeruzsálemet, de út közben találkoztak Jézussal, aki segített nekik újraértelmezni a múltat és az eljövendő éveket. Ez a látásmód reménységgel töltötte el őket és új lelkesedéssel tértek vissza Jeruzsálembe. Mindenkinek van „Jeruzsáleme” – a hétköznapi nehézségei, amitől menekülni szeretne, de ha Jézust beengedjük az életünkbe, megnyílik a szemünk, meglátjuk nehézségeink értelmét és késedelem nélkül megküzdünk velük.

Kedves fiatalok! Arra is használjuk a nyári szünetet, hogy imádság és a szentségek vétele által lélekben is erősödjünk, hogy képesek legyünk „új Jeruzsálemet” építeni!

Gamon Ewa FMA

TÖPRENGŐ

Ebben a rejtvényben magyar szalézi szerzetesek vezetékneveit tudod kirakni. Írd be őket a négyzetláncokba és a szürke négyzetekben levő betűkből megtudod, mi a fő megfejtés! Ezt küldd be a toprengo@szalim.hu e-mail címre!

Beküldési határidő:
2019. augusztus 31.

ANIMÁTOR TANÚSÁGTÉTEL

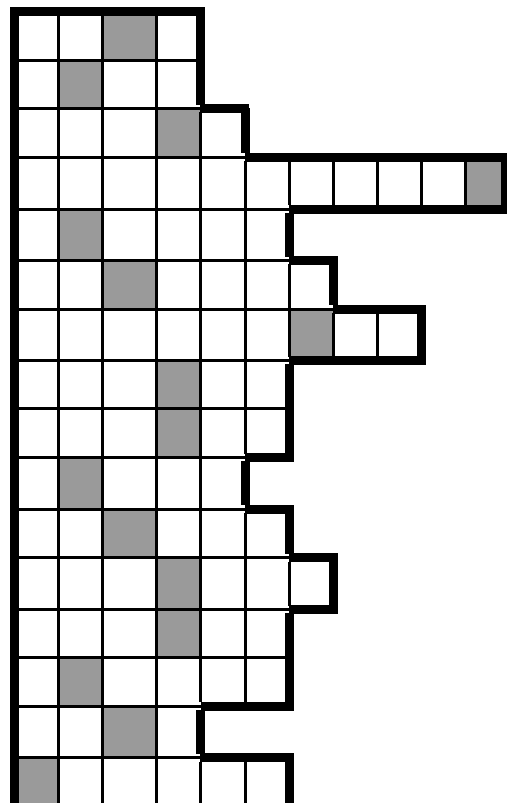
Amikor 2012-ben úgy döntöttem, hogy jelentkezem az animátorképzésre, még egészen más dolgok motiváltak, mint amik most. Akkor azért szerettem volna animátor lenni, mert nagyon tetszett az óbudai animközösség és úgy éreztem, hogy én is hozzájuk szeretnék tartozni. Aztán az évek során rájöttem, hogy emellett még számtalan dolgot kaphatok és adhatok az embereknek, gyerekeknek, mint animátor. Olyan jó érzés, amikor egy-egy hosszú nap után délután lemegyek a Szaliba például kiscsoportot tartani, és szaladnak felém a gyerekek, hogy elmesélhessék, mi történt velük, amióta nem találkoztunk, ki mit kapott azóta, vagy merre járt. Vagy amikor egy-egy játékot, kézművest szervezek, és látom az arcukon, mennyire tetszik nekik, látom, hogy sikerült kitalálnom, mihez van éppen kedvük, mi érdekli őket.

Azt gondolom, hogy a mai világban különösen fontos, hogy a gyerekek, a fiatalok érezzék, hogy vannak olyan emberek, akik szívesen meghallgatják őket, akikre számíthatnak, akik foglalkoznak velük. Szalézi animátorként igyekszem a körülöttem lévő gyerekeknek ezt a háttérrel biztosítani, ez viszont nagyon sok figyelemmel és időráfordítással lehetséges csak.

Lengyel Mária szalézi animátor

AIBJ
ÓHTT
ÁCNSY
AAÁDFLNRSVY
AAHL SZ
AAÁBHMR
AAIUDDNRV
AAIHRT
ÁUKMRS
ÁIMRT
AAIHSV
ÁIILSTV
EIKNRR
ÁUHJSZ
AIJN
ÁOCKSV

Milyen szaléziakat a mai fiataloknak?

Készülünk a 28. Egyetemes Káptalanra

Jelenleg mintegy 14 500 szalézi szerzetes működik 5 kontinensen, 136 országban, 7 nagy régióban az egész világon. A rend vezetősége 2020-ra összehívta a 28. Egyetemes Káptalant, amelyen meghatározzák majd, merre fognak haladni az elkövetkező évek során. Szlávik Adél segítségével arra kérdésre kerestük a választ a Szalézi Ifjúsági Mozgalom fiataljai között, vajon milyen tapasztalataik vannak a szaléziakkal és szerintük milyen szaléziakra van szüksége a mai fiataloknak.

Hutter Dorina, szombathelyi szalézi animátor

Hogyan találkozta a szaléziakkal?

Az első találkozásom a szaléziakkal nem volt tudatos. Öt, vagy hatéves voltam, amikor nyáron négy héten keresztül mindig elkísértem a nagymamám, aki a testvéremért ment a táborba. Minden nap alig vártam a délutánt, hogy elinduljunk és végre én is „táborozhassak” egy kicsit. Emlékszem, alig lehetett hazavinni, annyira élveztem az ottani légkört, pedig még nem is tudtam, mi történik ott. A következő évben természetesen már én is táborozó voltam és azóta is a nyári programjaim közé tartozik a szalézi nyári oratórium.

Volt-e valamilyen emlékezetes élményed a szaléziakkal?

A legemlékezetesebb élmény talán az animátorra avatásom volt. Szombathelyen sokáig nem volt animátor avatás. Többen voltunk, akik évek óta vártuk, mikor jön el az a nap, mikor 13 új animátor léphet a táborozók elé. 2017-ben az egyik tábori hét záró szentmiséjén több mint 160 gyerek elé álltunk ki és mondtuk el az animatori eskünket. Hihetetlen érzés volt! Ahogy álltunk egymás mellett és sorban kaptuk meg a kendőket... Néhányan csak egymásra néztünk és elkezdtünk sírni. (Persze, örömmünkben!)

Mit gondolsz, milyen szaléziakra van szüksége a mai fiataloknak?

Nagyon türelmes és fiatalos szaléziak kellenek! Pont olyanok, mint akik jelenleg is vannak. Motiváltak, lendületesek, segítőkészek. Nagyon jól lehet velük érezni magunkat, de komoly helyzetekben is mindig számíthatunk rájuk.

Mit üzenne ma Don Bosco a fiataloknak, szaléziaknak?

Próbáljunk példát mutatni minden téren! Járjunk mindig egy lépéssel társaink előtt és segítsünk utat mutatni nekik! Érezzük jól magunkat a közösségben és ne csak a közösségi oldalakon!

Lengyel Mária, óbudai szalézi animátor

Hogyan találkozta a szaléziakkal?

A szaléziakkal először még alsós koromban találkoztam. A barátnőim jártak ide Óbudára oratóriumba, így egyszer-egyszer én is elmentem velük. Aztán az általános iskolámat átvették a

szaléziak, így innentől már szinte napi kapcsolatba kerültem velük, egy-egy szalézi atya, testvér, vagy egy animátor jött délutánként, hogy játsszon, tanuljon velünk. Aztán elkezdtem járni a nyári oratóriumba is, illetve a családommal szépen lassan átszoktunk a szalézi templomba.

Volt-e valamilyen emlékezetes élményed a szaléziakkal?

Nagyon sok olyan élményem van, ami a szaléziakhoz köt és amik különlegesebbek valamilyen szempontból. A lelkigyakorlatok, az animátor-találkozók, nyári oratóriumok, a torinói út stb. Amit most talán kiemelnék, az a Don Bosco ereklje fogadása és kísérése az országban, illetve Sándor István boldoggá avatása lenne. Ennél a két eseménynél éreztem azt talán először, hogy nagyon sokan vannak, akik a szaléziakhoz tartoznak, akik hasonlóan gondolkodnak, mint én, akik tisztelik és szeretik Don Boscót és kötődnek a szaléziakhoz. Úgy éreztem, hogy nemcsak egy „munkatársi csapat” vagyunk, akik közösen elvégzik a munkát, aztán mindenki hazamegy, hanem tényleg egy közösség, amely nemcsak dolgozni tud együtt, hanem közösen is készülni egy ünnepre, ünnepelni, amely meg tudja mutatni a világnak, hogy mekkora ereje van. Az élményeket, amiket e néhány nap alatt megéltem, sose fogom elfelejteni.

Mit gondolsz, milyen szaléziakra van szüksége a mai fiataloknak?

Szerintem a mai fiataloknak arra van szükségük, hogy érezzék, hogy van valaki, akihez fordulhatnak, ha bármi bajuk vagy kétségük van, akiről tudják, hogy meghallgatja őket, segít nekik, támogatja őket. Azt gondolom, nagyon fontos, hogy a fiatalok a mindennapokban felmerülő kérdésekre választ kapjanak egy-egy olyan személytől, aki rájuk szánja az idejét és a jó út felé akarja őket terelgetni tanácsaival, útmutatásaival.

Mit üzenne ma Don Bosco a fiataloknak, szaléziaknak?

Don Bosco a mai szalézi fiataloknak, szaléziaknak szerintem azt üzenné, hogy csak így tovább, ne ijedjenek meg a nehézségektől, merjenek minél több fiataalt megszólítani, tervezzenek, ne féljenek nagyot álmodni, bízzanak Istenben, legyenek életvidámak. És ha ezek megvannak, akkor biztosan lesz egy-két olyan ember, aki beáll melléjük és segít létrehozni a megálmodott tervet.

P. Nagy Jenő SDB (1911–1979)

A minap olvastam Szent Kelemen pápának az írását, amiben azt írja: „A nagyok nem lehetnek el a kicsinyek nélkül, és a kicsinyek sem nagyok nélkül: vegyesen vannak kicsinyek és nagyok, és ez a célszerű.” Ez igaz a mi szalézi múltunkról is. Többször igyekeztem megismertetni az olvasókkal szalézi nagyjainkat, akik életükkel, munkájukkal beírták nevüket a magyar szalézi történelembe. De azt is tudnunk kell, hogy voltak hatalmasaink és hála Istennek voltak szerény, csendes rendtársaink, akik életük példájával kitűntek a nagyok között. Ilyen rendtársunk volt Nagy Jenő. Nem alkotott nagyot, de élete példa volt és marad a jelen életünkben is. Rendtársunk 1911-ben született Himod községben, Sopron mellett, jó és buzgó szülőktől. Már mint gyermek kitűnt jámborságával. Vallásos nevelését szüleitől, lelkiatyjától és tanáraitól kapta. Szabadidejét legszívesebben a templomban töltötte. Plébánosa ezt írta róla: „Én, aki kereszteltem, tanítottam, látom és tudom, hogy jó szülei mély vallásosságban nevelték, a fiatal tanulónak egyetlen vágya volt, hogy pap lehessen. Kedves szelídsége, istenféltelme és jó erkölcsi magaviselete arra indítanak, hogy őt nyugodt lelkiismerettel ajánlhatom, mert úgy hiszem, jó pap válik belőle.” Amit lelkivezetője állított róla, az teljes egészében megvalósult, mert valóban „jó pap vált belőle”. Az elemi iskolát szülőfalujában végezte, majd gimnáziumi tanulmányai befejezése után 1931-ben kérte felvételét a Szalézi Társaságba. 1933. június 14-én vonult be a nyergesújfalui Szalézi Intézetbe. Innen Péliföldszentkeresztre került novíciátusba.

1934. október 28-án tette le első szerzetesi fogadalmát. 1938-ban kezdte a Szalézi Hittudományi Főiskolát és 1942. június 14-én szentelte pappá Esztergomban Serédi Jusztinián bíboros. Mint pap, Szombathelyen és Magyaróváron működött az ottani Szalézi Intézetben. A szerzetesrendek működésének betiltása után 1950-től 1956-ig segédlelkész volt Rábapatonyán, 1956-tól 1961-ig Mosonszolnokon, majd ugyanott plébános 1961-től 1966-ig. Ezek után ismét segédlelkész Sopronban. 1978. szeptember 1-ével nyugdíjba vonult, de továbbra is segédkezett a pasztorális munkában. Hosszú éveken át betegeskedett. Utoljára 1979. május 20-án misézett. Másnap reggel nem jelentkezett. Unokahúga talált rá május 21-én délben, amikor az ebédet vitte neki. Az orvos szívrohamot állapított meg. Nagy Jenő egyszerű, jóságos ember volt. „Kedves humoránál csak a jósága volt nagyobb” – mondták róla a hívők. Mindenki szerette. Betegsége ellenére hivatásának kötelezettségeit maradéktalanul teljesítette. A pontosság példaképe volt, „félholtan is helytállt” a lelkipásztori munkában. Mindenkihez türelmes, megértő volt. Járása egyre lassult. Nyitott sebbel a talpán, dagadt lábbal is pontosan megjelent munkahelyén. Amikor a lépcsőn már nehezen tudott felmenni az oltárhoz, egyik munkatársa ajánlotta neki, hogy a kelyhet vitesse ki előre a sekrestyével, mire ő azt válaszolta: „A jó katona ne tegye ki a kezéből a fegyvert, amíg mozogni tud.” „Hogy milyen nagyok lehettek a fájdalmai, amit ő panasz nélkül tűrt, csak akkor látszott meg igazán, amikor az oltárnál egy-egy lépést téve, eltorzult arccal fordult felénk” – írja ismét egyik híve. Betegségében optimista volt, imádságos lelkületű pap, a templom kedves gyóntatója. Amikor ezeket a vonásokat megcsodáljuk benne, egyúttal hálát adunk az Úrnak, hogy éppen a mai időkben adta őt az Egyháznak. Élete példa legyen számunkra is. Nagy Jenő atya egyszerűségével, alázatosságával például szolgáljon mindnyájunknak, hogy mi is alázattal, szelídséggel, jósággal szolgáljuk Egyházunkat.

A 11. Magyar Tartományi Káptalan

A 11. magyar Tartományi Káptalan február 22-én zárult. A szalézi szerzetesek – meghallgatva világi munkatársait – megtárgyalták a tartomány belső ügyeit, és megfogalmazták a 28. Egyetemes Káptalanra szóló hozzászólásait. Megköszönik az imákat, és tovább fejlesztik a szalézi profilt az evangélium és korunk rászoruló fiataljai szükségleteinek összhangba hozásával. A káptalan nyomán kijelenthető, hogy a tartomány foko-

zottan számít a Szalézi Családdal való szorosabb együttműködésre, hogy ezáltal hatékonyabban megfeleljen Bosco Szent János lélekmentő küldetésének. Ez pedig ma a fiatalok Egyházunk közösségébe való meghívása Krisztus követésére, ami manapság a szalézi szerzetesek és világiak együttműködésével juthat teljességre. Lényeges, hogy a tartomány törzse és lombkoronája nem felejtí saját gyökereit, múltját. A káptalani tagok ezért elzárán-

dokoltak Zafféry Károly atyának, az első magyar szalézi szerzetesnek nyergesújfalui sírjához. Meglátogatták még Halász István atyát is, aki jelenleg a tartomány legidősebb tagja. A „legalább 90 évesek” derűs közelsége önmagában is lelkesítő erővel hatott. Itt mindenképpen említendő a káptalanon végig részt vevő Havasi József atya, korábbi tartományfőnök, tartományunk szocializmus utáni újraalapítója, aki hajnaltól késő estig ott volt a szessziókon, hozzászólásaival és buzdításaival, no meg az étkezéseken elmondott anekdotáival hozzájárult a káptalan sikeréhez. Kiemelkedő pillanatnak számít még a csütörtöki lelki nap, melynek keretében a káptalani tagok az esztergomi Szent Adalbert Központban kaptak szempontokat lelkipásztori gyakorlatuk átgondolásához, és az eleven, de mélyen egyházi Szűz Mária kultusz elmélyítéséhez Szent VI. Pál pápa buzdítása nyomán.

P. Andrásfalvy János SDB, regulátor

Kevesebb, mint 500 nap a kongresszusig!

Egész pontosan május 2-án kezdődött az ötszáz napos visszaszámlálás a 2020. szeptemberi budapesti kongresszusra. A Szent István Bazilika lépcsőin 500 fős gyermekkórus várta a déli harangszó lecsendesedését, majd elénekeltek az alkalomra írott dalt és egy Kodály művet is.

A következő héten értesülhettünk a hírekből, hogy a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok Pápai Tanácsának tagjai és nemzeti küldöttei plenáris ülést tartottak Budapesten. De tulajdonképpen kik is ők, és mi a kapcsolatuk a kongresszussal?

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok Pápai Bizottságát még XIII. Leó pápa alapította 1881-ben. Célja „mindig jobban megismertetni és megszerettetni az Oltáriszentséget, mely középpontja az Egyház életének”.

Ennek érdekében előmozdítja a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok szervezését és az Eucharisztia tiszteletének terjesztését. Az apostoli szentszék hagyományos módszertanának megfelelően a Tanács tagjai és a püspöki konferenciák felelősei a kongresszust megelőző évben megtekintik a leendő rendezvény helyszíneit, előadásokon vesznek részt, ahol többek közt tájékoztatást kapnak a kongresszuson való részvétel feltételeiről.

A találkozón 75 országból voltak jelen küldöttek, akik a Budapesten töltött néhány nap során lelki programokon (szentmisék, közös ima, zsolozsma), tájékoztató jellegű előadásokon és helyszíni szemléken – Hungexpo, Puskás Ferenc Stadion, Szent István Bazilika, Kossuth tér – vettek részt. Tájékoztatást kaptak a rendezvény biztonsági körülményeiről, az utazási feltételekről (különös tekintettel a távoli kontinensekről érkezőkre), a szervezés eddigi szakaszáról, a regisztráció részleteiről és a szálláslehetőségekről is (szállodák, vallási intézmények, családok, iskolák stb.). A külföldi résztvevők a hallottakat, láttakat és a megtapasztalt élményeket

viszik haza és mesélik el az egyházmegyéikben, továbbá referálnak a püspöki konferenciák számára. Ezért is volt nagyon fontos beszámolni nekik az eddigi lelki és dologi előkészületekről, valamint felvázolni a jövő szeptemberi programokat.

Piero Marini, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok Pápai Tanácsának elnöke az előkészületek módszertanáról szólva elmondta: „az eucharisztikus kongresszusok szervezésének szabályzata van, a nemzetek a rendezvény megtartásának igényével Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok Pápai Tanácsa elnöki tanácsához fordulhatnak, a tanács választ, a rendezvény mottójának kérdését is vizsgálja, majd a Szentatya hagyja jóvá a döntést. Így került sor Budapestre is.”

Budapest olyan város, ahol kiváló az infrastruktúra, könnyen lehetett kiválasztani a rendezvény helyszíneit, szinte zavarba ejtő a választék. Legutóbb a fülöp-szigeteki Cebuban más volt a helyzet, ott külön épületet kellett emelni a tízezernyi zarándok számára. Itt nincs ilyen probléma. Az eucharisztikus kongresszusok üzenetéről szólva Marini érsek kiemelte: a keresztények javaslata a mai, csalódottsággal, fájdalommal, háborúkkal teli világ számára a remény; Jézus alakja, aki azért jött, hogy szolgáljon, és nem azért, hogy őt szolgálják. Vasárnapként össze tudunk jönni a templomainkban, találkozunk Krisztussal, közösséget alkotunk, Urunk szavait elmondja nekünk a liturgia, Krisztus gesztusait

ismételjük meg. A kereszténység a szolgálat lelkiségét ajánlja. Marini érsek reméli, hogy a Szentatya eljön a budapesti kongresszusra. Ő a hagyományra hivatkozva javasolni fogja neki, valamint azt is hangsúlyozza majd, hogy Magyarország fontos hely, Európa közepén van, és a jövőre mutathat azon a kontinensen, ahol a társadalomban sokak elvesztették a jövőbe vetett reményt, az örömet.

Erdő Péter bíboros hangsúlyozta, hogy az Eucharisztikus Kongresszus lelkipásztori előkészítésében fontos szerepet játszik a Missziós kereszt, aminek ékei Magyarország és a környező országok szentjeinek és boldogjainak ereklyéi. Az ő közbenjárásukat is kérjük a kongresszus sikeréért. Minden vasárnapi szentmise után közösen imádkozunk templomainkban a kongresszusért, azért, hogy ez a nagy találkozó városunk, népünk, Európa és a világ lelki megújulására szolgáljon.

(Forrás: iec2020.hu)

Fényes héten Péli-földszentkeresztben, a kegytemplom szentélyében állt a Missziós kereszt strázsát a lelkigyakorlatos szalézi szerzetesek, nővérek és munkatársak mellett. A tölgyfakeresztet egyelőre 31 magyar, ill. magyar vonatkozású szent ereklyéje díszíti. Reméljük, hogy hamarosan Boldog Sándor István szalézi vértanú csontereklyéje is helyet kap a kereszten.

Szentségimádás iskolája

A szentségimádáson kérhetjük Máriát, hogy tanítson bennünket hinni fiának, Jézusnak valóságos jelenlétében, szeretettel tekinteni rá, beszélgetni vele, rámosolyogni. Próbáljuk meg elképzelni, hogyan tekint Mária az ő fiára az ostyában, próbáljuk meg elképzelni az ő érzéseit, gondolatait, hozzáállását. Képzeld el, milyen elragadott pillantással szemléli Mária az újszülött Krisztus arcát és hogyan veszi őt karjaiba.

Szalézi Szent Ferenc imája

Hiszem Istenem és Megváltóm, erősen hiszem, hogy az Oltáriszentségben vagy, mint igaz Isten és igaz ember. Hiszem, hogy a te tested, a te véred, a te lelked, a te Istenséged és szent emberséged egészen benne foglaltatik e szent ostyában, habár szemeim ebből semmit sem látnak.

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Szlovénia – A 30. Nemzetközi Szalézi Ifjúsági Játékok

Rengeteg élményben volt részünk Ljubljanában, ahol 30. alkalommal rendezték meg a Nemzetközi Szalézi Ifjúsági Játékokat április 30–május 5. között. Kazincbarcikáról két csapattal indultunk, hogy Magyarországot képviseljük az eseményen, ahol 15 európai ország körülbelül 1200 fiatal sportolója vett részt. A focista fiúk a kisebbek kategóriájában, míg a röpis srácok a nagyok kategóriájában indultak. Na de nézzük is az élményeket! Örömmel és lelkesedéssel, „szaléziasan” vártak és fogadtak bennünket a szervezők. Külön öröm volt számunkra Svarc Vilmos, Szlovéniában élő magyar származású fiatal szalézi szerzetes ottléte, aki nem csak nyelvtudásával és ismerettségével segített minket, hanem vidám és mindig segítőkész jelenlétével és kedvességével is. Maguk a programok másnap, május 1-én kezdődtek a meccsekkel. Minden csapatnak legalább öt mérkőzése volt a héten. A játékok között lehetőségünk volt egymásnak szurkolni, más csapatokkal találkozni, barátságos meccseket játszani, illetve a „Valdocco-sátorban” lenni, ami egy kihelyezett mobil-oratórium volt.

Az esemény hivatalos megnyitó ünnepsége a Kodeljevo-hallban volt, ahol külön öröm és megtiszteltetés volt számunkra Bakos-Veres Ágnes konzul jelenléte, akivel személyesen is találkozhattunk.

A napok gerincét a szalézi szellemben játszott versenyek adták meg négy sportágban: futsal, röplabda, kosárlabda, pingpong. Szabadidőnkben lehetőségünk volt sétálni a városban, megnézni a várat, sőt még a Bledi-tóhoz is eljutottunk. Az este mindig közös programokkal teltek a Kodeljevo csarnokban. Volt szentség-

imádás, nemzetek estje és party, ahol bemutathattuk saját országunkat és ünnepelethtünk. Szombat délelőtt volt közös szentmisénk is, este pedig a nagy záró ceremónia eredményhirdetéssel együtt. A hét második felében az időjárás nem nekünk kedvezett, de ez a lelkesedésünket nem törte meg. Sőt, egyre több más nemzetiségű fiatallal barátkoztunk össze, fotózkodtunk, énekeltünk az utcán vagy éppen a tömött buszon. Megvolt a hangulat!

Életre szóló emlékeket és élményeket gyűjtöttünk ezen intenzív hét során! Ráadásul gyönyörű teljesítménnyel is zártunk, hiszen a röpisek saját kategóriájukban bronzérmesek lettek, míg a focisták 24 csapatból hatodik helyen zártak. Találkozzunk jövőre Duisburgban!

Tóth Péter SDB

Szlovénia – Közép- és Észak-Európa szalézi tartományfőnökeinek találkozója

A közép- és észak-európai szalézi tartományok előjáróinak találkozója május 7–10. között zajlott a szlovéniai Verzejben. A régió 18 tartományfőnökén túl a találkozón részt vett a rendfőnök, Ángel Fernández Artime és Tadeusz Rozmus regionális tanácsos is. A Magyar Szalézi Tartományt Ábrahám Béla tartományfőnök és Vitális Gábor vikárius képviselték. A találkozón lehetőség nyílt a közös gondolkodásra a szalézi karizma jövőjéről az öreg kontinensen. A munka a találkozó témájának és résztvevőinek bemutatásával kezdődött, majd egy párbeszéd következett a „Ma és holnap rendünk tartományaiban” címmel. Másnap Mariborba kirándultak, Isten Szolgája Andrej Majcen születési helyére. A napot ünnepi kulturális estével zárták, amelyet a szlovéniai szalézi ifjúsági csoportok vezettek.

A találkozón számos konkrét témát jártak körül, mint például a szalézi jelenlét az európai szervezetekben és szerkezetekben, továbbá minden tartománynak lehetősége nyílt arra, hogy bemutassa azt az utat, amelyet az Egyetemes Káptalan előkészületeinek céljából vállalt. A délutánt a Verzejben található szalézi kézműves műhelyben töltötték. A munka utolsó napján értékelték a különböző tartományokban a 2014–2020-as időszakban elért előrehaladást, és megosztották a találkozón nyert tapasztalatokat.

ANS – Verzej

Németország – Európai szalézi tömegkommunikációs találkozó

Münchenben zajlott május 9-12. között az európai szalézi tömegkommunikációs megbízottak találkozója, amelyen a Magyar Szalézi Tartományt Andrásfalvy János atya képviselte.

A konferenciát Katharina Hennecke tartományi média főmunkatárs szervezte meg a müncheni szalézi letelepedés 100 éves évfordulója alkalmából. A találkozó elején a résztvevők különféle egyházi dokumentumokat elemeztek, amelyeket egyes pápák írtak a tömegtájékoztatással kapcsolatban, és egyik fontos következtetés volt, hogy a pápák szándéka, hogy a tömegkommunikációban legyen jelen a párbeszéd és a találkozás: ezek igen lényeges elemei a keresztény kommunikációnak a mai világunkban. Az eredeti keresztény értékeknek az adott korra alkalmazott megőrzése már Don Bosco számára is kiemelt helyen szerepelt a tömegkommunikációban.

A napok szentmisével kezdődtek, az esti imádságok után baráti beszélgetésre nyílt lehetőség. Az egyes tartományok jó gyakorlatainak bemutatása fontos program pont volt. Egy német médiaszakértő teológus előadásában beszámolt arról, hogy az Egyháznak jelen kell lennie ott, ahol a fiatalok jelen vannak, és talán okos dolog volna, ha kialakítana egy digitális teológiát. Meghallgattuk Don Filiberto búcsúgondolatait is, aki már 12 éve viszi a vállán az egyetemes tömegkommunikációs tanácsos gondjait-örömeit, és más fog a helyébe lépni. Kiemelte, hogy a tömegkommunikáció mi vagyunk, a személyek, és soha ne fordítsuk meg a dolgok rendjét: az Istennek szentelt emberek az elsők és a technikák-technológiák csak másodlagosak. A „being-knowing-doing” hármas egységében mindannyian arra vagyunk hivatva, hogy keresztény mivoltunkat megerősítve, Krisztus evangéliumát tovább adva éljük meg.

P. Andrásfalvy János SDB

Don Bosco Barcika Tanoda – A Don Bosco Barcika Tanoda éppen Don Bosco szentté avatásának 85. évfordulója napján, április 1-én nyitotta meg kapuját. A program megvalósításának helyszíne Kazincbarcikán a Herbolyai Községi Ház. Az elnyert támogatásnak köszönhetően a működő oratóriumon túl 2019. december 31-ig 30–40 hátrányos helyzetű, illetve halmozottan hátrányos helyzetű gyermeknek nyújthatunk segítséget tanulásban, a szabadidő hasznos eltöltésében, egészséges életmódra nevelésben és megannyi szellemi és lelki élményszerzésben játékokkal, kirándulásokkal, nyári táborokkal. A foglalkozások keretében tantárgyi segítséget nyújtunk humán, reál, idegen nyelvi és informatikai tárgyakból heti három alkalommal 3 órában, vasárnaponként részt vesznek a gyerekek a szentmisén, utána pedig játékos programot biztosítunk számukra két órában.

Hónapokkal előtte már sok száz önkéntes munkaórát szenteltünk e nemes kezdeményezés előkészítésének: mintegy tizenöt fős tanodai stábról van szó. A szülőtalálkozó ünnepséget április 4-én tartottuk, ahol ismerkedés és játékos vetélkedők után a szülők megismerkedhettek a szakmai stáb tagjaival. Ezt követően a program részleteibe is betekintheztek a meghívottak.

Ezúton köszönjük munkatársaink és fiataljaink segítségét, ami már most is számos önkéntes órát ölel föl, valamint az általános iskolák együttműködését, hiszen az ő munkájuk nagy segítség a sikeres megvalósításhoz.

Néhány párbeszéd elárulja, hogy érezzük

HÍREK MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Lezárult a regionális felelős rendkívüli látogatása

Tadeusz Rozmus május 3-án Péliföldszentkeresztben befejezte a rendfőnök nevében tett rendkívüli látogatását a Szent Istvánról elnevezett Magyar Szalézi Tartományban. Rozmus atya záró beszámolójának címe: „*Quo vadis, magyar tartomány?*”

A záró dokumentumban a regionális tanácsos megfogalmazta mindazt, amit megfigyelt rendkívüli látogatása során, kiemelve mind a tartomány erősségeit, hogy értékeljük és megbecsüljük őket, valamint azokat a területeket, ahol jelenleg a leggyengébbek vagyunk, hogy javíthassunk rajta. A szalézi Magyarország, Rozmus atya szerint „gyönyörű tartomány”, és bár a számokat tekintve ez a legkisebb tartománya a szalézi rendnek globális szinten, mégis nagyon aktív, sok oktatási intézménnyel rendelkezik, és nagyon nagyra becsülik a szaléziak hozzájárulását az ország Katolikus Egyházának életéhez. A karizmatikus hűség az ifjúság szolgálatában részt vevő számos intézmény révén valósul meg, különösen az ország azon területein, ahol a legszegényebbek részesülnek előnyben és a legtöbb az elhagyatott fiatal, akik számára kedvező lehetőségeket biztosítanak. A kialakult kép tehát egy olyan nemzetközi közösség képe, amely a mai társadalomban igyekszik teljesíteni küldetését.

A legszebb pillanatok között, amelyeket a rendkívüli látogatás heteiben élt át (március végétől május elejéig), Rozmus atya kiemelte azt a „felejthetetlen”-nek nevezett tapasztalatot, amikor lelkigyakorlatot tartott az ország Szalézi Családja számára: egy találkozás volt ez, amely családias légkörben kínálta fel a lelkiségi és karizmatikus feltöltődés lehetőségét. A regionális tanácsos bátorító szavakkal fejezte be beszédét: „*Sursum corda! Isten áldjon meg benneteket!*”

P. Andrásfalvy János SDB

Kazincbarcika – Megkezdte működését a Don Bosco Barcika Tanoda

az Úr áldását és névadónk égi segítségét.

- Na, mit tanultál tegnap?

- Nagyon is sokat!

Egyik tanodásunk az első napon véletlenül összefejelt egy kis társával. Szegény lánykát kórházba kellett vinnünk. Késő este volt már, mire elláttak, de első kérdése az volt: „Holnap azért mehetek a tanodába?”

Molnár Mariann

Szalézi Szent Ferenc Gimnázium

Szalézi konferencia Havasi atyával –

Tantestületünk március 21-én szalézi konferencián vett részt, ahol vendégünk volt P. Havasi József SDB nyugalmazott tartományfőnök. Megnyitó beszédében

Kazincbarcika – Szalézi konferencia Havasi József atyával

intézményünk vezetője, Petróczi Gábor igazgató úr egy Vándor Judit idézettel köszöntötte a március 14-én 90. életévét betöltött tartományfőnököket: „Ha szíved fiatalosan lüktető, az idő nem tényező.” Majd a tantestület tiszteletét, az atya iránt érzett nagyrabecsülésünket fejezte ki egy József atya számára készített üdvözlőkártyával, amelyen – többek közt – ezt olvashattuk: „A mindannyiunk által szeretett Havasi atyának, aki mindig őszintén érdeklődik irántunk, soha nem hagy minket magunkra, nagyra tartja az iskolánkban folyó munkánkat, elkötelezetten szereti a diákokat és pedagógusokat.”

A konferencia első részében a nagytiszteletű atya röviden vázolta életútját, a szaléziak megpróbáltatásait, a rend megszűntetésével, majd újraszervezésével kapcsolatos nehézségeket. A Vándor Judit-idézethez hűen korát meghazudtoló lendülettel, lelkesedéssel beszélt a pedagógusok felelősségéről a fiatalok nevelésében. Többször hangsúlyozta, hogy a tanári hivatáshoz szív kell. Optimistán tekint a mai fiatal nemzedékre, látja bennük a jövőt jószágukkal, csibészségükkel

együtt. Jól ismeri a fiatalokat, akiknek nagy az igazságérzetük, de nekünk kell adni a ránk bízott ifjúság számára a perspektívát, mert ezzel tudjuk nevelni, pozitív irányba formálni őket.

Munkája során mindig Don Bosco szavait tartotta irányadónak, mi szerint, ha valami jót akarsz tenni, akkor neveld az ifjúságot. Az atya ma is egyik legszebb hivatásnak tekinti a pedagógus pályát.

Szavai megszívlelendők a mai pedagógusok számára is és jó irányt ad azoknak a pedagógusoknak, akik ma ezt a hivatást gyakorolják. Szeressük tanítványainkat, legyünk következetesek és követeljünk. Szavait idézve: „A mi feladatunk vetni, de a termést már nem mi aratjuk le.”

További jó egészséget kívánunk Havasi József atyának, köszönjük emlékezetes előadását!

Schmiedné Rácz Tünde

Szalézi szavalóverseny – A költészet napján, április 11-én első alkalommal, de hagyományteremtő szándékkal rendezte meg a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium

az egyházi iskolák regionális szavalóversenyét.

A rendezvényt Bacsó Rebeka 12. D osztályos tanuló nyitotta meg egy szóló-énekekkel, Ágnes Vanilla *Szeretők lázadása* című dalát adta elő. A József Attila vers ihlette ének után Petróczi Gábor igazgató úr köszöntötte a versenyzőket, felkészítő tanáraikat és a zsűri tagjait, jó munkát és sok sikert kívánva nekik. A program az iskola énekkarának műsorával folytatódott, majd Andrásfalvy János szalézi atya megáldotta a rendezvényt.

A zsűri tagjai Csikász Gáborné, a Tollas Tibor Emlékére Alapítvány kuratóriumának elnöke, Ruskó Lászlóné nyugalmazott pedagógus, Vajayné Ruskó Edit a Don Bosco Általános Iskola, Szakközépiskola, Szakgimnázium és Kollégium pedagógusa, Schottnerné Szabó Livia a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium pedagógusa és Andrásfalvy János atya voltak. A versenyt három kategóriában hirdették meg: szakgimnáziumok, valamint gimnáziumok 9–10. és 11–12. évfolyama számára. A versmondóknak két verset kellett előadniuk: egy vallásos és egy szabadon választott témájú költeményt. A verseny során hallhattuk többek közt Reményik Sándor, Balassi Bálint, Ady Endre, Wass Albert, Sík Sándor vallásos, istenes költeményeit, majd egy széles keresztmetszetet kaptunk a klasszikus és kortárs költők műveiből a szabadon választott műveket hallgatva. Így hallhattuk többek közt Vörösmarty Mihály, Petőfi Sándor, Babits Mihály, Szász Károly, Pilinszky János, Reményik Sándor, Lackfi János műveit is.

A zsűri munkája nem volt könnyű, hiszen felkészült, tehetséges versenyzőket hallhattunk, akik valamennyien koruknak, egyéniségüknek megfelelő verseket választottak, és azokat valóban nagyon szépen adták elő, ügyelve a hangsúlyra, hanglejtésre, hangerőre, tempóra egyaránt. Gratulálunk minden kedves versenyzőnek és a felkészítő tanároknak, életükre kérjük Isten áldását, és reméljük, hogy így köszönhetünk el: „Jövőre veletek ugyanitt!”

Balogh Edina

Kazincbarcika – A szalézi szavalóverseny díjátadója

ÓBUDA

Savio Focikupa – A hagyományokhoz híven május 10-én idén is megrendeztük kedves tornánkat, amellyel most az alsós korosztályt céloztuk meg. Pontosabban, az 5. osztályosok még játszhattak, amit

igyekeztek bőven kihasználni a nevezők. A bajnokságot önkormányzati segítséggel a Barátság Park műfüves pályáján rendeztük meg. Szakavatott bíróink a Szalézi Kollégiumból kerültek ki. Bazárjátékot az animátorok szerveztek, süteménnyel pedig a lelkes anyukák segítettek ki, így az óbudai szalézi mű apraja-nagyja képviseltette magát. A résztvevő hét csapat között a helyosztó mérkőzések voltak a legizgalmasabbak, de mindenki nagyon figyelmesen játszott, és a játékvezetésre sem lehetett panaszkodni. Volt egy különleges résztvevőnk, a Szent Péter és Szent Pál Iskola által verbuvált lánycsapat, akik egy meccs erejéig a pályára kerültek, és nagyot küzdöttek az egyik fiúcsapattal. Bajnokságunkat a szombat-helyi oratóriumból érkezett fiúk nyerték, akiket Domonkos atya fogott össze. Gratulálunk nekik – ezúton is – és minden résztvevőnek. Köszönjük Istennek a jó időt és a remek hangulatot! Jövőre folytatjuk! ☺

P. Márkus Zoltán SDB

Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és Óvoda Pillanatképek óvodai tavaszunkból –

A tavasz sok érdekes programot és ünnepet tartogatott az ovisok számára. A viccesen csak „112-es projekt”-nek nevezett sorozat keretén belül látogatást tettünk budapesti mentőállomáson, tűzoltóságon és rendőrségen. Az Óbudai Népzenei Iskola előzenés programja kétszer is hatalmas zenei élményt nyújtott intézményünkben. A március 15-i óvodai ünnepségünket iskolánk tanulójának csodálatos előadása tette még emelkedettebbé. A nagycsoportos gyerekek saját maguk készítették el csákóikat és pártáikat, a lányok hatalmas türelemmel hímezték a fejdíszeket, olyannyira, hogy a fiúk is kedvet kaptak a kézimunkához, így az apák és anyák napi ajándékukat kívánságukra már saját maguk hímezték. A többi csoport gyermekei is szüleikről készült kedves rajzzal és egyéb aranyos, általuk készített ajándékkal kedveskedtek szüleiknek. Mindkét ünnepséget játszódélután előzte meg, majd átsétáltunk a szalézi templomba, ahol Márkus Zoli atya szentmisét mondott apák napján az édesapákért, anyák napján az édesanyákért, majd a végén egyenként megáldotta az édesapákat, nagypapákat, illetve az édesanyákat, nagymamákat az alábbi kedves szavakkal: „Szent József/Szűz Mária közbenjárására áldjon meg téged a Minden-

Óbuda – Savio Focikupa

Óbuda – Ünneplő óvodások a maguk-készítette csákóban

ható Isten a hosszú és boldog élettel! Adjon neked erőt, hogy példamutató élettel összetartva a családot jussatok majd az örök boldogságba! Ámen.”

Bihari Nóra

ÚJBUDA

META-Don Bosco Szakgimnázium Látogatóba Albániában –

Idén tavasszal a META tizenhét diákja és két tanára merész kalandra vállalkozott: a maroknyi csapat négy napra Albániába utazott, hogy megismerje az ország történelmi, földrajzi és kulturális nevezetességeit. Albánia nem mindennapi úti cél, ismerve Közép-Kelet Európa és a Balkán történetét.

Így igazán különleges lehetőség adódott számunkra. Már a repülőút is izgalmatokat tartogatott. A szállás a fővárosban, Tirana

belvárosában volt. A csoport kellemes meglepetésként tapasztalta, hogy szinte mindenki beszél angolul, továbbá az olasz vagy a francia nyelvet is igen sokan használják. Az emberekkel, a helyi viszonyokkal, az életformával így sokkal könnyebb volt megismerkednünk.

Az érkezést követően rövid esti sétát tettünk a fővárosban. Az ott töltött napok során eljutottuk Durres-be, az Adriai-tenger partjára. A turizmusnak köszönhetően a tengerpart dinamikusabban fejlődik. Az egyik luxusszállodát is volt szerencsénk meglátogatni. Utunk során túráztunk a hegyekbe, felkerestük Kruja városát, ahol az albán nemzeti hős, Szkan-der bég vára állt. Csapatunkkal folyamatosan úton voltunk, újabb és újabb élményekkel gazdagodtunk. Albánia tájai, kultúrája, vallásai és gasztronómiája mindenki számára emlékezetes maradt.

Az utolsó napon nagy megtiszteltetésben volt részünk; a nagykövetségen fogadtak minket, ahol egy remek előadást hallottunk, majd a felmerülő kérdéseinkre is válaszoltak.

Az utazás szervezése Sólyom Attila idegenvezető szakos tanulónk és szülei lelkes munkájának köszönhető, akik több mint 8 évet éltek Tiránában.

Somogyi Zsuzsa és Kopcsik Gábor

SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium 2019. tavasz –

Ahogy a korábbi években minden alkalommal, idén is intenzív és mozgalmas a tavaszunk, tele programmal, versennyel és csodás eredményekkel!

„A komfortzónán is túl” címmel nagy sikerű könyvbemutatónak adtunk otthont a Budapesti Művelődési Központ és iskolánk diákjainak közös szervezésében. A táboroztatás pedagógiájáról szóló könyv szerkesztője, dr. Nagy Ádám tartott előadást az érdeklődőknek és meghallgattuk

A META-Don Bosco diákjai Albániában jártak

Cseresznyevirágzás a SZÁMALK-Szalézi Szakgimnáziumban

Trencsényi László gondolatait és tapasztalatait is a témával kapcsolatban. Az előadások után Hemmert Anita alkotóműhelyében a nyári táborok kézműves foglalkozásaihoz kaptunk hasznos és kreatív ötleteket.

CAD-CAM informatikusaink is megmérettették magukat, két versenyen is indultak, melyeken remek eredményeket értek el: az Országos CNC programozás és gépkezelés szakmai versenyen Barabás Csongor ötödik lett, míg a VII. Országos SOLID EDGE és EDGE CAM versenyen Hári Gergő diákunk első helyezést ért el! Április elején virágba borult az aulánk, közösségi terünket első évfolyamos dekorátor tanulóink díszítették fel a cseresznyefa virágzás jegyében. A hangulatos installáció alatt tematikus tanórák és hagyományos japán teadélután is zajlott, de rengeteg vidám szelfi háttérül is szolgált.

A közelmúltban két kiállítást is szerveztünk: festő szakos diákjaink freskóit Péli-földszentkeresztre a Mária-búcsúba vittük el, a művészeti szakirányon tanuló diákjaink munkáinak pedig áprilisban a TAVASZSZSZ kiállítás adott otthont a Mester Galériában.

Azonban nemcsak diákjaink eredményeivel, hanem egyik művésztanárunk elismerésével is büszkélkedhetünk: Bornemisza Rozi tanárnő kiemelkedő iparművészeti, grafikai tervezőművészeti tevékenysége elismeréseként március 13-án Ferenczy Noémi-díjat kapott, melyhez ezúton is szívből gratulálunk!

Révész Angéla

ÚJPEST – CLARISSEUM

Kirándulás Pilisszentlélekre – Az újpesti Clarisseum hívei, mintegy 53 fő, a Pilisi Parkerdő területén fekvő Pilisszentlélekre látogatott május 1-én. A zárandoklat ötletgazdája Pali atya volt, Kovács Csaba tanár pedig gondosan megtervezte és vezette utunkat.

Reggel 9 órakor indult autóbuszunk és a piliszentkereszti szurdok mellett haladva a Pilisi Parkerdőbe érve a kb. 3km-es utat gyalog tettünk meg a település templomáig, ahol diszes székelykapu fogadott bennünket. A templom főoltárán egy érdekes ábrázolásmóddal készült Szentháromság kép látható, a templom belsejét Kákonyi Asztrik és Forró Kamill festményei teszik különlegessé. Itt Pali atya szentmisét mutatott be, a kis közösségünk gyermekei ministráltak és Kovács tanár úr gitár kíséretével énekelhettünk.

Úticélunk következő állomása a pálos kolostor romjainál volt, ahol megpihentünk, beszélgettünk, a gyermekek pedig önfeledten játszottak az atyával. Kovács Csaba röviden ismertette az egyetlen magyar alapítású szerzetesrend, a pálo-

sok történetét, amit Boldog Özséb esztergomi kanonok alapított. Boldog Özséb lemondott javadalmairól és a Pilisbe vonult remetetársai közé. Pilisszentlélek határában a hármass-barlangnál telepedtek le, itt alapítottak templomot és kolostort a Szent Kereszt tiszteletére és bevezették Szent Ágoston reguláját.

Zárandokutunkon Isten kegyelméből a hit és a szeretet erényeivel töltözött fel kis közösségünk.

Nagy Zsuzsanna SC

NYERGESÚJFALU

Zafféry Károly Szalézi Középiskola „Szaléziak a világban” nyelvi vetélkedő

– Iskolánk minden évben meghirdeti a saját nyelvi versenyét, mely a 2018/19-es tanévben a „Szaléziak a világban” címet kapta. Nem véletlenül, hiszen iskolánk hamarosan fennállásának századik évfordulóját fogja ünnepelni.

Külön a német, külön az angol nyelvet tanulók számára kiírt versenyt kétfordulósra terveztük. Az elsőben a diákok feladata egy plakát készítése volt. A csapatok nagy lelkesedéssel fogtak hozzá az alkotáshoz, és valóban szebbnél szebb munkák készültek, melyeket most az iskola folyosóján csodálhat meg a nagyközönség. A második fordulóban a gyerekek szóban adtak számot tudásukról, és a saját plakátjukhoz kapcsolódóan ismertették a szaléziak szerteágazó működésének egy-egy szeletét. A zsűri és a többi diák figyelmesen hallgatta a prezentációkat, melyekből sok érdekességet tudhatunk meg például Don Bosco életéről, valamint az ausztrál és brit szalézi iskolákról angolul, németül pedig drindlbe öltözött lányok meséltek az ausztriai szaléziakról, az Unterwaltersdorfból található Don Bosco Gimnáziumról, Havasi József korábbi tartományfőnök atyáról, aki évekig szolgált Ausztriában, de megismerkedhettünk a *Volontariat*

A clarisseumi hívek Pilisszentlélekre kirándultak

bewegt! nevű kezdeményezéssel, egy csoport pedig Don Bosco máig aktuális nevelési elveit, idézeteit tolmácsolta és értelmezte.

Az előadása végén minden csapat megkínálta a zsűrit egy általa készített, a témájához kapcsolódó étellel.

Az induló csapatokat két kategóriába sorolva értékeltük. Az első kategóriába az ötödik–hetedikes tanulókat, a másodikba a nyolcadik–tizedik évfolyamos diákokat soroltuk. Idén sem volt könnyű dolga a zsűrinek. Az angolokat az angol munkaközösség tagjai és idősebb diáktársaik zsűrizték Zavagyák Adriana angoltanár elnökletével, míg a németeket Nyergesújfalu Német Nemzetiségi Önkormányzatának elnöke és egy tagja, valamint két 12. évfolyamos diák értékelte. A Német Nemzetiségi Önkormányzat támogatásának köszönhetően a német nyelvi vetélkedő első helyezettjei szeptemberben egy napot tölthetnek az ausztriai St. Margarethenben, a Family-parkban.

A nap végén a gyerekek és mi, felkészítő tanárok együtt énekeltük jó kedvvel a Don Bosco himnuszát és fogyasztottuk el a finomságokat. Köszönet a 12.B osztály németeseinek, hogy a versenyzőknek, tanároknak és zsűritagoknak mézes süteményt sütöttek. Ahogy Szalézi Szent Ferenc mondta: „Egy csepp mézzel több

Nyergesújfalu – „Szaléziak a világban” nyelvi vetélkedő németes résztvevői

Nyergesújfalu – Családi oratórium

legyet lehet fogni, mint egy hordó ecettel.” Ez a délután jó lehetőséget biztosított a kisebbek számára is, hogy közelebb kerüljenek Don Bosco személyiségéhez és a szaléziak – a plakátokon is megörökített – színes világához. Ebben a néhány órában fantasztikus élményekkel gazdagodhattunk, és reméljük, a jövőben is hasonló lelkesedéssel, jókedvvel vesznek részt diákjaink a nyelvi versenyeken.

Vachajáné Kisgyőri Szilvia
és Kajtárné Kiss Erika

Családi oratórium – Az idei évben március 30-án családi oratóriumot szervezett a nyergesújfalui animátor közösség, melynek fő témája a cseresznyevirágzás volt. Fontos szerepet kapott még a családi összetartás és egymás megértése is. A nyitó animációban egy evangéliumi történetet mutattak be az animátorok: a tizenkét éves Jézus a templomban marad, Mária és József pedig keresik őt. A szent szülőknél felmerült a kérdés, hogy miért maradt el tőlük a fiuk, hol lehet, vajon jól nevelték-e.

A nyitás után pontgyűjtős játék következett. Szerencsém volt, mert én nemcsak animátorként vehettem részt a programon, hanem mivel a családom is eljött, velük versenyezhettem a nyereményért. Tanúsíthatom, hogy a játékok tényleg nagyon szuperek voltak: írhattunk verset a családunkról, múmiának öltöztethettük a húgomat és megtudhattuk, hogy a szüleink sok mindenben egyetértenek.

Ezután kézműves foglalkozás, társas- és más játékok következtek. A hangulat igazán családi és vidám volt, olyan, amit egy szalézi oratóriumtól megszokhattunk már.

A záró animáció és az eredményhirdetés

Szalézi munkatársak nagyböjti lelkigyakorlata

A nagyböjt elején, március 8-án negyvennégyen gyűltünk össze Péli-földszentkeresztben az Andrásfalvy János atya által vezetett nagyböjti munkatársi lelkigyakorlatra, amelynek vezérgondolata volt: „A szentség téged is vár” – a rendfőnök strennájá és Ferenc pápa buzdítása alapján. János atya elmélkedéseiben sokszor idézett az Apostoli Életútból, Szalézi Szent Ferenc, Bosco Szent János, Ferenc pápa és XXIII. János pápa gondolataiból, amelyek az önzetlen testvéri szeretetre, a rászorulóknak megsegítésére, munkatársi feladatainkra vonatkoztak. János atya elmélkedéseit csoportbeszélgetések követték. Felidéztük, hogyan kerültünk a Szalézi Család kötelékébe, és azóta milyen feladatokat látunk el csoportunkban az ifjúság keresztény nevelésében, a rászorulóknak megsegítésében és az oratóriumban. Közösén végeztük a keresztutat, séta közben a rózsafüzért imádkoztuk és látogattuk meg a forrást a lourdes-i barlangnál, ahol megcsodáltuk a nemrég felállított új feszületet... Ez a három nap lelki felüdülést, új lendületet hozott itthoni munkatársi feladataink végzéséhez.

Hamza Éva

Nagybőjt lelkigyakorlat fiatal felnőtteknek (24–35 éveseknek)

Nagybőjt lelkigyakorlat fiataloknak (18–24 éveseknek)

Nagybőjt lelkigyakorlat kamaszoknak (12–18 éveseknek)

kint volt az iskola előtt, a cseresznyefák alatt, amik a nap témáját ihlették. Az animációban Mária és József megtalálták Jézust a templomban, és rájöttek, hogy a problémákat együtt sokkal könnyebb megoldani.

A családomnak nagyon tetszett ez a nap, kérdezték, hogy lesz-e jövőre is. Én is nagyon jól éreztem magam mind animátorként, mind résztvevőként. Jövőre is szeretettel várunk mindenkit!

Szmodis Borbála

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

Szalézi Nagybőjt Lelki Hétvégék

2019 – Idén nagybőjtben is megtelt a péliföldszentkereszt Lelkigyakorlatos Ház. Márciusban a fiatal felnőtteknek tartott Quadros Lytton atya lelkigyakorlatot. A lelki hétvégének Lytton atya a *Getszemáni* címet választotta. A hétvége folyamán lehetőségünk nyílt a nap bármelyik percében találkozni az Úrral. A csodálatos idő lehetőséget adott, hogy szabadtéri szentmisén vehettünk részt, sőt szombat délután elkirándultunk a közeli Öreg-köre. A nagybőjt lelki hétvégék elmaradhatatlan része a közös keresztút.

A lelki hétvégék március végén folytatódtak, akkor a 18 és 24 év közötti fiatalok számára. Ez az alkalom az ifjúsági színódus fényében telt. A lelki hétvége egyik csúcspontja egy éjszakába nyúló beszélgetés volt. A fiatalok minden kérdésüket feltehették a jelenlévő szaléziaknak, és választ is kaphattak kérdéseikre, kétségeikre.

Áprilisban már a kamaszok vehették be Péliföldszentkeresztet. A 12 és 14 év közöttieknek Nagy Ágnes szalézi nővér vezette a hétvégét. A 14 és 18 felettieknek Kovács Sándor szalézi testvér tartotta a lelkigyakorlatot. A témát közösen választották ki a szerzetesek és a *Szeretlebből érted* címet kapta a hétvége. Sok csoportos és egyéni feladattal készülhettek fel a fiatalok a közelgő húsvétra. A keresztút ezen a hétvégén is központi szerepet kapott. A hétvégét filmnézéssel, közös játékokkal színesítették. Nagyon hálásak vagyunk, hogy egyre több fiatal vesz részt a szaléziak által szervezett lelki hétvégéken. Sok fiatal számára fontos állomások ezek a hétvégék. Az lelki napok után kértünk visszajelzést a résztvevőktől, ebből szeretnénk megosztani veletek néhányat:

„Amikor a decemberi lelkigyakorlaton részt vettem, nagyon sokat segített ne-

kem az Úr Jézus, és ezért mindenképpen hálát szerettem volna adni Neki ott, Péli-földszentkeresztben. Nagyon szeretek ott lenni és találkozni a barátaimmal, illetve azokkal az emberekkel, akikkel csak ilyesfajta eseményeken találkozhatok. Nagyon jó egy ilyen alkalom után újult erővel, lelki békével és energiával hazatérni.”

„Szeretném megosztani veletek, hogy ez a lelki hétvége nekem nagyon sokat jelentett, hiszen egy olyan időszakon mentem keresztül, amikor kellett egy lelki támasz. Szeretném ezúton is megköszönni a Szalimnak, hogy részt vehettem ezen az eseményen. Már alig várom a következőt.”

„Gyermekek első alkalommal volt az Önök rendezvényén. Nagyon jól érezte magát, rengeteget mesélt a programokról. Köszönöm ezt a csodálatos, tartalmas, és gyermekem számára rendkívül értékes hétvégét a szalézi gondolatok jegyében.”

A szalézi nagybőjti lelki hétvégék megvalósításához az Emberi Erőforrások Minisztériuma által adott támogatás nyújtott nagy segítséget.

Szlávik Adél

Szalézi missziós önkéntesek

Pé liföldszentkeresztben tartottuk március 31-én az első felkészítőt a szalézi missziós önkénteseknek, akik egyéves szolgálatra mennek majd szeptemberben. Meghívott vendégünk volt Peter Rinderer SDB az osztrák tartományból. A találkozáson Wierlné Kárász Tímea, szalézi munkatársunk megosztotta indiai önkéntes tapasztalatait a résztvevőkkel.

P. Derossi Raja SDB

gőszínpad szerűen, a csoportok váltásával valósítottunk meg: szentségimádással, nagybőjti ismereteink bővítésével és kézműves foglalkozással, ahol rózsafüzér karkötőt készítettünk a gyerekekkel. A borongós, esős idő sem vette el kedvünket, tiszta szívvel tartottunk Jézussal a feltámadás öröméhez. A napot szentmisével zártuk.

A nagyheti szertartások során kiemelkedő élmény volt nagycsütörtök este, ahol az ifjúság együtt virrasztott az Úrral. A virrasztás után közös étkezéssel emlékeztünk meg az utolsó vacsoráról, és annak bibliai hagyományairól. Húsvétvasárnap, a 10 órakor kezdődő szentmise után a

kicsik és nagyok húsvéti vidámsággal csoki- és cukorkeresésben vehettek részt. Hétvégenként az oratóriumunkban is folytatjuk tovább a lelki fejlődést, melyre sokszínű programokkal és játékokkal várjuk a fiatalokat.

Papp Anna és P. Domonkos SDB

SZOMBATHELY

Nagybőjti lelki készülődés – Az idei nagybőjti készülődés jegyében március 15-én, nemzeti ünnepünkön lelkinapot tartottunk az oratóriumunkban. A pénteki szünidő ellenére is sok lelkes fiatal töltötte idejét a szombathelyi szaléziaknál. Vendégünk volt Kovács Sándor testvér, így vele és a helyi szaléziak, a szalézi munkatársak és animátorok segítségével lelki műhelyeket szerveztünk, amit for-

Szombathely – Nagybőjti lelki nap

BALASSAGYARMAT

Kisanimátor élet Balassagyarmaton – Kopinec Méri vagyok, 15 éves, balassagyarmati kisanimátor. Társaimmal együtt kiskorunk óta járunk a szalézi nyári táborba, ennek már lassan tíz éve, ezért nem volt kérdés számunkra, hogy elkezdjük-e a felkészülést. Nálunk, Balassagyarmaton nagy szerepe van az animátorképzésnek, hiszen sok fiatal, középiskolás vesz részt a tábor szervezésében. Kéthetente szombaton szoktuk megtartani. A létszám mindig változó, de ennek ellenére nagyon jól szoktuk magunkat érezni. Először megbeszéljük, hogy kivel mi történt az elmúlt két hétben, majd rátérünk olyan témákra is, amik képzésünk során fontosnak számítanak. Beszélgetünk Don Bosco életéről, pedagógiájáról, az álmairól, illetve gyakorlati kérdéseket is megtárgyalunk, például, hogy a táborban hogyan vezessünk csoportot, vagy hogy milyen játékokat szervezzünk a különböző korosztályú gyerekeknek. Nagy hangsúlyt fektetünk a csapatépítő játékokra is, azért, hogy egy

jól működő animátorközösség alakuljon ki. A képzés általában 1,5-2 órás szokott lenni, utána közösen megyünk át a szentmisére, ami után mindenki boldogan és feltöltődve megy haza.

Nagyon fontos számunkra, hogy minden pénteken az oratóriumba érkező gyerekek jól érezzék magukat, ezért az a legfőbb feladatunk, hogy minél több időt töltsünk együtt a gyerekekkel. Benti és kinti játékokat egyaránt szervezünk az oratóriumba járóknak. Az animátorképzéseken készítettünk Power Point előadásokat Don Bosco életéből és eszünkbe jutott, hogy milyen jó lenne, ha ezekből az előadásokból minden pénteken a közös ima után bemutatnánk egy-egy történetet. A gyerekeket szoktuk megkérni, hogy játszanak el egy-egy szerepet és nagy örömmel látjuk, hogy nagyon élvezik és szeretik ezeket az alkalmakat, akár még a kisebb szerepeket is.

A nyári táborra való készülést már január környékén nagy lelkesedéssel kezdtük el, mindenki nagy izgatottsággal várja a tábor kezdetét. Lehetett jelentkezni különböző munkacsoportokba, pl.: tematika-, animáció-, program- csoportba. Én a program szervezésében veszek részt, már jól haladunk, és persze itt is megvan mindenkinek a saját feladata. Nagyon jó, hogy mindenki kiveszi a részét a szervezésben, jól együtt tudunk működni. Remélem, hogy a nyári tábor is nagyon jó hangulatban fog eltelni. Már nagyon izgatottak vagyunk, és kitörő lelkesedéssel várjuk a gyerekeket!

Kopinec Méri

MOGYORÓD

Csocsóbajnokság – A Mogyoródi Oratóriumban 2019. április 23-án került megrendezésre – immár 20. alkalommal – a Falka József Kántor atyáról elnevezett csocsóbajnokság. Talán a kerek alkalom miatt érkezett rekordszámú nevezés, így négy kategóriában zajlottak a küzdelmek. A remek hangulat ezúttal sem maradt el, melynek kialakuláshoz az animátorok tánca adta meg az alaphangot. A tavaly bemutatott első bansz sikere után nem csoda, hogy a lányokat ismét felkérték erre a nővérek. Az ünnepélyes megnyitót követően indultak is a küzdelmek. A lányoknál Horváth Kamilla fantasztikus eredményt ért el: az elmúlt 3 évben győztes hölgy ezúttal egy új párral, zsinórban negyedszer vihette el az első he-

Mogyoród – Horváth Kamilla

lyezettnek járó kupát! A legnépesebb mezőnyben, a felnőttek között apa – lánya páros is indult, csak hajszállal lemaradva a dobogóról. A résztvevők ezúttal sem maradtak étlen-szomjan, számos szorgos és gondos kéz serénykedett a finom szendvicsekkel és innivalóval. A nap végén valamennyi résztvevő egy kis ajándékkal távozott Mogyoródról. A serlegeket és az érmekeket ezúttal Ági nővér és Babicz László adták át.

Gratulálunk a nyerteseknek – és mindenkit szeretettel várunk vissza Mogyoródra, a novemberre tervezett XX. Kántor Atya Asztalitenisz bajnokságra!

a szervezők

EGER

Rómában jártunk – Az Egri Segítő Szűz Mária Egyetemi Leánykollégium tagjainak március 12. és 16. között lehetősége nyílt, hogy a kollégium vezetésével a szervezésében és az Egri Egyházmegye támogatásával részt vegyenek egy római zárandoklaton.

Természetesen végig látogattuk a legfőbb nevezetességeket. A római tartózkodásnak több csúcspontja is volt: szentmise a Szent Péter-bazilika altemplomának Magyar Kápolnájában, Sivadó Balázs magyar nyelvű vezetése a katakombákban, látogatás Don Bosco szobájában és a nővérek Generális Házában betekintés a nővérek egész világot betöltő jelenlétébe. Mindezt úgy, hogy Ágnes FMA novíciátusában igazi otthonra akadunk! Azt hiszem, elmondhatom, hogy rengeteg élménnyel, számos baráttal és ismerőssel gazdagodtam az út során, ami kiegészült a sok lelki feltöltődést biztosító alkalommal. Megtapasztaltuk az odafigyelés egy nagyobb formáját, és ha voltak is nehézségek, törekedtünk annak megoldására. A nővéreknek és a gazdaságis néniknek nagy szerepe volt abban, hogy minden ilyen szépen és zökkenőmentesen zajlott, és bármikor hozzájuk fordultunk, készséggel és szeretettel figyeltek ránk. Úgy éreztük ebben a néhány napban, mintha egy kis család letünk volna. Jó volt ezt megélni. Bármikor visszagondolva erre a római zárandoklatra erővel és lendülettel fog feltölteni a nehezebb napokon. Nagyon köszönjük ezt a sok élményt és a töletek kapott és belöletek áradó szeretet. Reménykedve várjuk, hogyha nem is Rómába, de lesz következő zárandokolási lehetőség. ZARÁNDOKOLJUNK!!!

Tóth Bogi

Az egri kollégisták római zárandoklata

✚ Krammer András

szalézi munkatárs
állandó diakónus
1930–2019

A család és a Szalézi Munkatársak Egyesülete mély fájdalommal tudatja, hogy április 15-én a reggeli órákban hosszú, türelemmel viselt betegség után, életének 89. évében családja körében elhunyt Krammer András állandó diakónus, szalézi munkatárs.

András bácsi Budaörsön született 1930. június 12-én. Gyermekként is gyakran megfordult a szentkeresztí búcsúkon. Családját a háború után meghurcolták, mindenüktől megfosztották, de a szaléziaknál otthonra találtak. 1988-ban felelőségével, Krammer Andrásné Máriával együtt munkatársi ígéretet tett Helvéciaán, ahol testvére, Krammer József szalézi atya volt a plébános.

Hamarosan a Krammer házaspár lett a lelke a szalézi munkatársak újraéledésének Magyarországon. Egészen 2008-ig koordinátorként szervezték a magyar szalézi munkatársak tevékenységét. Áldozatos, sokévi munkájuk elismeréseként és nagyrabecsülésük jeléül 2004-ben a szaléziak felelőségével együtt Don Bosco-díjban részesítették.

Krammer András 1996-ban szentelték állandó diakónussá. Először a csepeli Jézus Szíve-templomban szolgált, 2000-től pedig a csepel-belvárosi Kisboldogasszony-plébánián. Csepelen kórházlelkesí feladatokat is ellátott. 2014-ben Csepel Önkormányzata „Csepel Örökség” díjban részesítette.

Krammer András 2019. május 10-én helyezték örök nyugalomra Csepelen.

Régebb óta fiataloknak

Hagyományos lelki gyakorlat

régebb óta fiatal szalézi munkatársak
és Don Bosco-tisztelők számára

Péliföldszentkereszt,

2019. szeptember 9–12. (hétfő–csütörtök)

A Szalézi Munkatársak Egyesülete idén is meghirdeti a megszokott lelki gyakorlatot, amelyre elsősorban az idősebb korosztályhoz tartozó szalézi munkatársakat és Don Bosco-tisztelőket várják.

Vezeti: P. Varga László SDB

A lelki gyakorlat költsége szállással és teljes ellátással 19.000 Ft, szalézi munkatársi kedvezménnyel 17.500 Ft. Elhelyezés a rendházban és a Don Bosco-házban, 2-3 ágyas szobákban a földszinten, vagy az első emeleten.

Jelentkezés **augusztus 1-ig** (illetve amíg a rendelkezésre álló helyek **be nem telnek**) Lengyel Erzsébetnél a **le@szaleziak.hu** e-mail címen, a **+36-20/823-3335** telefonszámon, vagy levélben a 2536 Nyergesújfalu, Dózsa György u. 26. postacímen.

Már jelentkezéskor szíveskedjenek jelezni, ha az étkezéssel (speciális diéta) vagy az elhelyezéssel (mozgáskorlátozottság) kapcsolatban külön kérésük van, mert ezt utólag sajnos nem tudjuk figyelembe venni.

CSOPORTOS UTAZÁS

Csoportos utazást szervezünk **vonattal** a Budapest-Nyugati pályaudvarról 15.51-kor Esztergomba induló személyvonattal Dorogig, majd innen kisbusszal Péliföldszentkeresztre. Találkozó a Nyugatiban a vonathoz 15.30-kor. Aki a csoporttal szeretne jönni, feltétlenül már a jelentkezéskor szíveskedjen ezt előre jelezni, hogy meg tudjuk szervezni a szállítást. A csoportot vezeti Nagy Zsuzsa szalézi munkatárs a Clarisseumból. (Tel.: +36-30/872-8196)

Más időpontban és helyről történő egyéni szállítást Péliföldszentkeresztre nem tudunk vállalni.

↑ Információk, jelentkezés: <http://szalim.hu> ↑

Szalézi Animátortalálkozó az ifjúsági szinódus fényében

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4800 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Ábrahám Béla SDB
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: szaleziaik@gmail.com; honlap: www.szaleziaik.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu
Tördelés és nyomdai előkészítés TipoMix Bohner Ferenc
A címlapon: Kézfogás Don Boscóval (SZALIM fotó)
Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Seres Ottó